Ἔτος Β'. | Ἐκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27. ἑκάστου μηνός. | Ἐν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 15|27 Νοεμβρίου 1882 | Τιμὴ ἐτησία προπληρωμένη εἰς χρυσόν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ρούβλ. 16. | Ἀρ. 38.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἐκ Σουλίου. Τὸ μέγαρον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. — Ἀρχαῖος ἰνδικὸς μῦθος. — Ὁ θάνατος τοῦ ἡγεμόνος τῆς Τύνιδος. — Ὁ τρίτος διάδοχος τῆς Γερμανίας. — Ὁδηγὸς τῆς Πολωνίας (συνέχεια). — Τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου πλοῖον. — Ποίησις· Ἡ πονηρία. Πρὸς τὴ κλαίω καὶ ὀρμῶ; — Ἡ γέφυρα τῆς Χαλκίδος. — Ὁ ὁρμος πρὸς τὴν ἀγορὰν ἐν Σιβηρίᾳ. — Ὁ Μιχαὴλ Περρέν. Διήγημα (συνέχεια καὶ τέλος). — Βιβλιογραφικά. — Ἡ νῆσος Μαδαγασκάρ. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γρωμματοκιβώτιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἐν Σουλίου. Τὸ μέγαρον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. — Ὁ τρίτος διάδοχος τῆς Γερμανίας. — Ἡ γέφυρα τῆς Χαλκίδος. — Ἡ πόλις Ἰάπωνος. — Ὁ ὁρμὸς πρὸς τὴν ἀγορὰν ἐν Σιβηρίᾳ. — Βάσεις ἐκ Μαδαγασκάρ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν. Ὁ διοικητὴς τῆς Ταματάβας. Σωματοφύλακες τῆς βασιλίσσης.

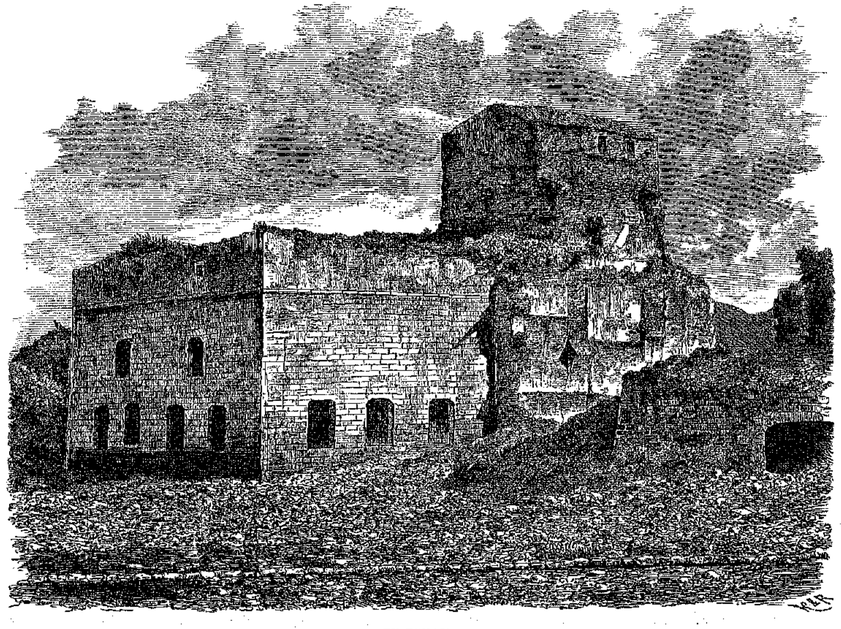

ΕΚ ΣΟΥΛΙΟΥ.

(Τὰ ἐρείπια τοῦ μεγάρου τοῦ Ἀλῆ πασᾶ.)

ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ ΕΝ ΣΟΥΛΙΩι.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 209.)

Ὀγδοήκοντα σχεδὸν παρῆλθον ἔτη ἀφ' ὅτου ὁ μικρὸς μὲν ἀλλ' ἡρωϊκὸς τοῦ Σουλίου λαός, διερρήξας τὴν ὀργὴν τοῦ πανισχύρου καὶ ἐκδικητικοῦ τῶν Ἰωαννίνων σατράπου, τὴν δεινοτάτην ὑπέστη τῶν καταστροφῶν· ὀγδοήκοντα παρῆλθον ἔτη, ἀφ' ὅτου οἱ ἀνδρεῖοι πρόμαχοι τῶν ὀρεινῶν τοῦ Σουλίου φρουρίων εἶδον τὴν χώραν αὐτῶν ἔρημον ἐχθροῦ ἀμειλίκτου καὶ αἱμοβόρου, τὴν χώραν ἐκείνην τὴν προσφιλῆ, ἣν διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐπότισαν. Οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι τῶν ὑπερανθρώπων ἄθλων παρῆλθον, καὶ οἱ ἥρωες, ὧν τὰ ἀθάνατα ὀνόματα λάμπουσιν ὡς ἀστέρες τηλαυγεῖς, οἱ Τζαβέλλοι, οἱ Μποτσάρεις, οἱ Δράκοι καὶ ἄλλοι, κοιμῶνται πρὸ πολλοῦ τὸν ὕπνον τῆς αἰωνιότητος, κομίσαντες εἰς τὸν τάφον τὴν γλυκεῖαν συναίσθησιν ὅτι ἐξετέλεσαν εὐόρκως τὸ πρὸς τὴν πατρίδα αὐτῶν ἱερὸν καθήκον. Ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς μεγάλης καὶ πολυκομάντου δὲν διατηρεῖται σήμερον ἡ ἡ ἀνάμνησις καὶ ἡ πρὸς τοὺς προμάχους τῆς ἐλευθερίας εὐγνωμοσύνη τῶν μεταγενεστέρων, δὲν σώζονται ἢ ἀρείπτά τινα, διεσπαρμένα ἀνὰ τὴν χώραν τῆδε κἀκεῖσε.

Ἓν τῶν ἀρειπίων τούτων, τῶν περιεργοτέρων ἕν, εἶναι καὶ τὸ μέγαρον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, οὗ τὴν εἰκόνα σήμερον παραθέτομεν, μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ὁ μεγαλοπρεπὴς σατράπης τῆς Ἠπείρου ἐν τοῖς ἡμέραις τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς λαμπρότητός του. Σήμερον ὁ ὀδοιπόρος, ὁ ἐπισκεπτόμενος τὰ ἀρείπια ἐκεῖνα ἐν μέσῳ ἀγρίας ἐρημίας, ἔχει ἐνώπιόν του τοίχους γομώδεις καὶ ἡμικεκαυμένους, ἔχει λίθους παραστάντας μάρτυρας μεγάλων συμβάντων.

Ὑπῆρχεν ἐποχή, καθ' ἣν τὸ ἐρειπωμένον τοῦτο μέγαρον ἔζη, καὶ ἔζη βίον λαμπρόν. Αἱ αὐλαί του, ὅπου σήμερον φύονται ἄγρια χόρτα, ἦσαν πλήρεις προθύμων ὀπαδῶν καὶ σωματοφυλάκων τοῦ ἰσχυροῦ ἡγεμόνος, ἀναμενόντων τὰ νεύματα αὐτοῦ· αἱ κλίμακες, αἱ καταρρεύσασαι σήμερον, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ παχέων περσικῶν ταπήτων, προσφορῶν μεγαλοδώρων πασάδων, οἵτινες ἐκράτουν ἐστραμμένα τὰ δλέμματά των πρὸς τὸν ἀπαστράπτοντα τῆς δόξης ἥλιον· αἱ αἴθουσαι, αἱ κατακεσοῦσαι σήμερον, ἐκοσμοῦντο διὰ πολυτελῶν ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐξ Ἀσίας σκευῶν, δι' ὁλοχρύσων ἐνετικῶν κατόπτρων καὶ διὰ παντοίων πανοπλιῶν. Ἐν ταῖς αἰθούσαις ἐκείναις ἐκάθητο καὶ περιεφέρετο ὁ θεζίρης, τὸ φόβητρον τῶν ἐχθρῶν του, "ὁ λέων τῆς Τεπελένης". Ἐκεῖ ἐπὶ ταπεινοῦ καθήμενος ἀνακλίντρου καὶ πλουσίαν φορῶν ἀσιατικὴν στολὴν ὁ ὑπὸ τῆς τύχης τοσοῦτον ἐξαιρετικῶς εὐνοηθεὶς ἀνὴρ ἐδέχετο τοὺς εἰς αὐτὸν προσερχομένους, ἐκεῖ συνεζήτει μετὰ τῶν ὁπλαρχηγῶν του περὶ μελετωμένης ἐκστρατείας, ἐκεῖ συνωμίλει μετὰ τῶν ξένων ἀντιπροσώπων, οἵτινες περὶ πολλοῦ τὴν φιλίαν αὐτοῦ ἐποιοῦντο. —

Ἀλλ' ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ ἀκράτητος ἐγωϊσμός, τὰ δύο ταῦτα ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα πλείστους ὅσους ἀνθρώπους κατέστρεψαν, ἤγαγον καὶ αὐτὸν εἰς τὸν ὄλεθρον. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μόνον ἐτῶν, αὐτοῦ μὲν τοῦ ἐνδόξου κατακτητοῦ ἡ μνήμη ἐσβέσθη, ἡ ἰσχὺς ἐθραύσθη, τῶν δὲ μικρῶν καὶ ἀφανῶν ἀλλ' ἀτρομήτων Σουλιωτῶν καὶ ἡ τελευταία κορυφὴ τῆς χώρας καὶ τὸ τελευταῖον δένδρον διηγοῦνται τὴν γενναίαν αὐτοπάρνησιν.

Ἡ δόξα, τὰ πλούτη, ἡ πολυτέλεια — τὰ πάντα παρῆλθον, τὰ πάντα ἐξηφανίσθησαν. Δὲν μένουσι πλέον ἢ οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι ἔρημοι καὶ γυμνοὶ τοῖχοι, οἵτινες μακρόθεν νομίζεις ὅτι σοὶ ἀνακράζουσι· "Ματαιότης ματαιοτήτων! Τὰ πάντα ματαιότης!"

ΑΡΧΑΙΟΣ ΙΝΔΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

Ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Λουδίνῳ ἡ ἀγγλικὴ μετάφρασις συγγράμματος τῆς ἀρχαίας σανσκριτικῆς φιλολογίας, ὅπερ, ὡς ἤτο ἐπόμενον, ἐφείλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν περὶ τὴν σανσκριτικὴν ἀσχολουμένων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο φέρει τὸν κάπως παράδοξον τίτλον Βαϊκάλ-Παχσὶ ἤτοι "Ὁ Βίκραμ καὶ ὁ Αἱματορρόφος (Vampire)". Ἐκ τοῦ συγγράμματος ἀποσπῶμεν τὸν ἑξῆς μῦθον·

Ἥρως τοῦ μύθου ἢ τοῦ διηγήματος εἶναι ὁ ἡγεμὼν Βικραμαδιτίας ὁ Ἀνδρεῖος, ὅστις ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίκραμ κατέχει ἐν ταῖς ἀρχαίαις ἰνδικαῖς παραδόσεσι τὴν αὐτὴν θέσιν, οἵαν κατέχει ἐν ταῖς γερμανικαῖς παραδόσεσι Κάρολος ὁ Μέγας, ἐν τῇ ῥωμαντικῇ ποιήσει ὁ βασιλεὺς Ἀρθοῦρος καὶ ἐν τῇ μωαμεθανικῇ ὁ Ἀρούν-ἀλ-Ῥασίδ. Ὁ Βίκραμ ἐκοσμεῖτο δι' ὅλων τῶν ἀρετῶν καλοῦ ἡγεμόνος καὶ σοφοῦ ἀνδρός, ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς ἡ προσωποποίησις τῆς σοφίας. Ἔξη ὅμως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους καὶ ἀρημίτης τις, ὅστις πολὺ πρὶν ἢ ὁ Βίκραμ ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρόνον, δολεροβουλεῖ καὶ σκληρῶς ἀπαντηθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ υἱοῦ του. Μετεμφιεσθεὶς ὡς ἔμπορος ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Βίκραμ καὶ τῷ προσέφερε δῶρον ὡραιότατον μῆλον πλῆρες πολυτίμων καὶ στιλπνοτάτων λίθων. Ἐρωτήσαντος αὐτὸν τοῦ βασιλέως τί ἐζήτει εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ λαμπροῦ δώρου ὁ ἀρημίτης ἀπήντησεν ὅτι ὡς μάγος ἐπίσταται τὴν τέχνην νὰ ποιῇ ἑαυτὸν ὑποτελεῖ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ διδάξῃ τὴν τέχνην ταύτην τῷ βασιλεῖ, ἐὰν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ υἱοῦ του διαμείνῃ μετ' αὐτοῦ (τοῦ ἀρημίτου) μίαν ὅλην νύκτα ἐν τινι σμασάνῃ, τόπῳ δηλ. ἐν ᾧ ἐκαίοντο τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ὅλας αὐτοῦ τὰς διαταγάς. Ὁ Βίκραμ ὑπεσχέθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ μάγου, ἀν καὶ αὕτη ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του ἀρχαῖόν τινα χρησμὸν προτρέποντα αὐτὸν νὰ φοβῆται τὴν ἐκδίκησιν τοῦ ἀρημίτου. Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν λοιπὸν ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ βασιλεὺς ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ υἱοῦ του μετέβη εἰς τὸ μέρος, ἔνθα εὗρε τὸν μάγον ἐν μέσῳ πολλῶν πνευμάτων. Εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ βασιλέως τί ἀφείλει νὰ πράξῃ, ὁ ἀρημίτης ἀπήντησε· "Νὰ βαδίσῃς πρὸς νότον "ἐπὶ τέσσαρα μίλια μέχρι νεκροταφείου τινός· "ἐκεῖ θὰ ἴδῃς κρεμάμενον ἐπὶ δένδρου ἄνθρωπον· "νὰ κόψῃς τὸ σχοινὶον καὶ νὰ μοὶ φέρῃς ἐντοῦθα "τὸν ἄνθρωπον." Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ υἱός του ἀνεχώρησαν ἀμέσως ἐν μέσῳ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἔνθα εὗρον ἄνθρωπον κρεμάμενον ἐπὶ δένδρου. Τὸ σῶμα ἦτο ἄπνουν, οἱ ὀφθαλμοί, τὸ πρόσωπον, ἡ κόμη ἦσαν χρώματος κασταυόχρου. Ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ ἅμα ἐγνώρισεν ὅτι ὁ κρεμάμενος ἦτο βαϊκάλ ἢ αἱματορρόφος. Ἀφόβως ἀναρριχᾶται ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἔκοψε τὸ σχοινὶον καὶ κατεβίβασε τὸ πτῶμα. Ὁ αἱματορρόφος μόλις πατήσας τὸ ἔδαφος ἀνεκάθησεν, ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἐκρεμάσθη πάλιν. Οὕτως ἑξάκις ἐγλεύασθη ὁ ἡγεμών, οὗ τὰς διαταγὰς οὐδεὶς ἐτόλμα ποτὲ νὰ παρακούσῃ. Τὴν ἑβδόμην φορὰν ὁ βαϊκὰλ συγκατετέθη νὰ παρακολουθήσῃ τὸν βασιλέα, ἀλλὰ καὶ τότε εἶπε προηγουμένος πρὸς τὸν ἡγεμόνα· "Ἡ μετά σοῦ ὁδοιπορία μ' εὐχα-"ριστεῖ, πλὴν διὰ νὰ συντέμνωμεν τὰς ὥρας θὰ "μὲ συγχωρήσῃς καθ' ὁδὸν νὰ σοὶ διηγηθῶ "ἱστορίας τινάς. Μετὰ ἕκαστον διήγημα θὰ σοὶ "ἀποτείνω ἐρώτησιν, καὶ ἂν μὲν ἀπαντήσῃς εἰς "αὐτὴν παρακινοῦμενος εἰς τοῦτο εἴτε ὑπὸ τοῦ "ὀλου μου εἴτε ὑπὸ τῆς οἰήσεώς σου ὡς ἀν-"δρὸς σοφοῦ καὶ τὰ πάντα ἐπισταμένου, θὰ σοὶ "ἐκφύγω καὶ πάλιν καὶ θὰ ἐπιστρέψω νὰ κρε-"μασθῶ εἰς τὸ δένδρον μου· ἐὰν τοὐναντίον τη-"ρήσῃς σιγὴν εἴτε ἐὰν ἀπορίας τί ν' ἀπαντήσῃς, "εἴτε ἐκ μετριοφροσύνης καὶ ἐκ συνισθήσεως "τῆς ἰδίας σου ἀμαθείας καὶ ἀνικανότητος, τότε "θὰ σοὶ ἐπιτρέψω νὰ μὲ δδηγήσῃς πρὸς τὸν "ἐντολοδότην σου. Ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ σοὶ "ὁμιλήσω τόσον ἀπροκαλύπτως, ἀλλ' ἀκολούθει "τὴν συμβουλήν μου, περίστελλε τὴν οἴησιν καὶ "τὴν ἀλαζονείαν σου. Τότε θὰ λάθῃς παρ' ἐμοῦ "εὐεργεσίαν, ἣν οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ δύναται "νὰ σοὶ παράσχῃ." Ὁ βασιλεὺς οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔλαβε τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἦτο προσδεδεμένος ὁ βαϊκάλ, τὸν ἐφόρτωσεν εἰς τὸν ὦμόν του καὶ ἀνεχώρησεν. Ὁ βαϊκάλ, ὅστις ἦτο εἶδος πειρασμοῦ ἢ Μεφιστοφελοῦς, ἤρξατο τὸ πρῶτόν του διήγημα (ὅπερ ὁ Ἰνδὸς μυθογράφος διηγεῖται ἐν ἐκτάσει)· μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτοῦ ἀπηύθυνεν εἰς τὸν βασιλέα ἐρώτησιν ἐξ ἐκείνων, ἃς ἐποίουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες σοφισταί, ἐρώτησιν, ἥτις ἐφαίνετο μὲν ἀσουσία καὶ ἀνθιαφέρουσα, κατ' οὐσίαν ὅμως οὐδεμίαν πρὸς τὸ διήγημα εἶχε σχέσιν. Ὁ Βίκραμ, ὅστις ἠδύνατο ἑαυτὸν ἀνώτερον τοῦ ἐρωτῶντος αὐτὸν καὶ ὡς κριτὴς καὶ ὡς ἠθικολόγος, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ σοβαρῶς ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν. Ἐν τῷ ἅμα ἀνεκάγχασεν ὁ Πειρασμὸς καὶ ἔφυγεν ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὸ δένδρον του, ἐφ' οὗ πάλιν ἐκρεμάσθη. Ὁ Βίκραμ ἀμέσως τὸν παρηκολούθησε καὶ ἤρξατο ἐκ νέου τὴν ἐπίπονον ἐργασίαν του. Τὸ παράδοξον τοῦτο παιγνίδιον ἐπανελήφθη τοσάκις, ὥστε ὁ βαϊκὰλ κατώρθωσε νὰ διηγηθῇ 25 ὅλους μύθους, διότι ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς μετὰ ἕκαστον διήγημα ἀπεφάσιζε νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ πειρασμοῦ, οὐχ ἧττον ὅμως ἐκάστοτε πάλιν παρεκινεῖτο νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην του ἢ τὴν κρίσιν του. Πολὺς παρῆλθε χρόνος καὶ πολλοὺς κατέβαλεν ὁ Βίκραμ κόπους, μέχρις οὗ ἐνοήσῃ τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ὁ βαϊκὰλ ἐζήτει νὰ τὸν διδάξῃ, ὅτι δηλ. πολλάκις ἡ σιγὴ εἶναι ἡ ἀνωτάτη σοφία. Ὅτε τέλος ὁ Βίκραμ ἐνόησε τοῦτο ὁ βαϊκὰλ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ πτώματος, ἐν ᾧ εὑρίσκετο κεκρυμμένος καὶ συνεβούλευσε τὸν βασιλέα νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν ἀρημίτην, ὅστις κακὰ κατ' αὐτοῦ διενοεῖτο.

Τοῦτο τὸ περιεχόμενον τοῦ παραδόξου τούτου ἰνδικοῦ συγγράμματος, ἐν ᾧ καταφαίνεται τρανὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἀπαισιόδοξον τῆς ἀρχαίας βουδιστικῆς θρησκείας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΤΗΣ ΤΥΝΙΔΟΣ.

(Ἐξ ἰδιαιτέρας ἀνταποκρίσεως.)

Μετὰ βραχεῖαν πλὴν σοβαρὰν νόσον ἀπεβίωσεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις Kasser-Said περὶ τὴν 3 ὥραν καὶ 38' τῆς πρωΐας τῆς 16|28 Ὀκτωβρίου ἡ Α. Υ. ὁ Ἡγεμὼν Τύνιδος Μωχάμετ Σαδὲκ, ἡγεμονεύσας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πλέον τῶν 28 ἐνιαυτῶν.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ὅμως κατὰ τὰ τουρκικὰ εἰωθότα δὲν ἐγνώσθη ἀμέσως εἰμὴ τὴν 8 ὥραν τῆς πρωΐας τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ ἀφοῦ ἀνέθη ἐπὶ τὸν θρόνον ὁ δευτερότοκος ἀδελφὸς του Ἀλῆ Ρέης, ἄγων ἡλικίαν 67 ἐτῶν, ἦτοι κατὰ τρία ἔτη νεώτερος τοῦ μεταστάντος ἀδελφοῦ του, ἔχων τρεῖς υἱοὺς καὶ πέντε θυγατέρας.

Μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ Ἡγεμόνος καὶ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, οὐδεμία ἐπίσημος ἀνακοίνωσις ἐγένετο, δι' ὃ καὶ ὑπέλαβόν τινες ὅτι ἐβράδυνεν ἴσως αὕτη, ἕνεκα τῶν ἐν ὁμοίαις περιπτώσεσι τουρκικῶν ἐθίμων, ἅπερ οὐδεμίαν ἐπιτρέπουσι τελετὴν, ἐπίδειξιν ἢ ἀνακοίνωσιν, διὰ τὸν ἀναβαίνοντα τὸν θρόνον διάδοχον, πρὸ τῆς ταφῆς τοῦ προκατόχου του. Περὶ τὴν 1 ὅμως μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ κ. Paul Cambon πρόεδρος ὑπουργοῦ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἀπέστειλε πρὸς τὸ Προξενικὸν σῶμα ἐπὶ σημαν ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἀνεκοίνου αὐτῷ τὸν τὸ θάνατον τοῦ Ἡγεμόνος καὶ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ διαδόχου αὐτοῦ ἀδελφοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ προσεκάλει τὸ Προξενικὸν σῶμα νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ νέου Ἡγεμόνος περὶ τὴν 3 ὥραν μ. μ., συνενοηθὲν τοῦτο, ἐπορεύθη εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ παρέστη ἐν στολῇ κατὰ διαδοχὴν τῶν μελῶν του ἐνώπιον αὐτοῦ.

Πρῶτος κατὰ τὰς πληροφορίας μου, μεταβὰς εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, πρῶτος εἰσήχθη ἐν τῇ ἡγεμονικῇ αἰθούσῃ μετὰ τοῦ προσωπικοῦ του ὑπ' αὐτὸν Προξενείου παρὰ τοῦ ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν στρατηγοῦ Ελλᾶ, ἐν ᾧ ἵστατο ὁ νέος Ἡγεμὼν ἐν στολῇ μετὰ τῶν δύο πρεσβυτέρων υἱῶν του, τῶν ὑπουργῶν, στραταρχῶν του καὶ τοῦ κ. Προσέδρου ὑπουργοῦ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Κατὰ τὰ εἰθισμένα ἐχαιρέτησεν αὐτὸν καὶ ἐδέξατο τὴν χειραψίαν του προσφωνήσας αὐτῷ τὰ εἰκότα ἐπὶ τῇ ἀναβάσει αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῶν προπατόρων του καὶ εἶτα συνελυτήθη αὐτῷ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Ἡγεμὼν διὰ τοῦ διερμηνεύοντος ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ηὐχαρίστησε τὸν κ. Βασιλειάδην, Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος, ἐξέφρασε αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τῷ προσέθηκεν ὅτι, ὡς ἠδύνατο αὐτὸν πάντοτε ὁ ἀποδείσσας ἀδελφός του, τὴν αὐτὴν εὔνοιαν θέλει διατηρήσει καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ ἀπόρον του, μεθ' ὃ εὐχαριστήσας ὡς ἤρμοζεν αὐτόν, ἀπῆλθεν. Κατόπιν αὐτοῦ παρέστησαν διαδοχικῶς καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διπλωματικοὶ Πράκτορες, γενικοὶ Πρόξενοι καὶ Πρόξενοι, ὡς καὶ οἱ γάλλοι στρατηγοὶ μετὰ τοῦ Καρδιναλίου κ. Lavigerie, οἵτινες προσηγόρευσαν τῷ Ἡγεμόνι τὰ εἰκότα τυχόντες φιλοφρονητικῶν ἀσαύτως παρ' αὐτοῦ ἀπαντήσεων.

Τὴν ἐπιοῦσαν 8 ὥραν τῆς πρωΐας, ἐγένετο ἡ κηδεία τοῦ ἀποθανόντος Ἡγεμόνος ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τάξει, παρακολουθούντων αὐτὴν τῶν πρεσβέων, τῶν ὑπουργῶν, τῶν ἀνωτέρων ἐγχωρίων στρατηγῶν καὶ ἀξιωματικῶν, τοῦ Προξενικοῦ σώματος, τῶν γάλλων στρατηγῶν μετὰ τῶν ἐπιτελείων των, τῶν ἀνωτέρων ἐγχωρίων θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν σείχων, τῶν Ὁδλεμάδων, πασῶν τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, προπορευομένων τῶν Ἀράβων ψαλτῶν Mouednines ὅλων τῶν τεμενῶν τῆς πόλεως περὶ τῶν 500 περίπου, μελπόντων τοὺς οἰκείους τοῦ Κορανίου νεκρωσίμους στίχους καὶ πλέον τῶν 15,000 λαοῦ, βαίνοντος ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο στοίχων τοῦ συνοδεύοντος τὴν κηδείαν αὐτοῦ γαλλικοῦ καὶ τυνησιακοῦ στρατοῦ. Μόλις δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐτέθη ὁ νεκρὸς εἰς τὸ ἡγεμονικὸν νεκροταφεῖον εὐξαμένου, κατὰ τὸ εἰωθὸς, ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Μουφτῆ, ἀποδοθεισῶν καὶ αὐθις τῷ μεταστάντι Ἡγεμόνι διὰ πυροβολισμῶν τῶν νενομισμένων τιμῶν.

Ἐν τέλει δὲν κρίνω ἄπο σκοποῦ νὰ εἴπω ὅτι καθὰ παρετήρησα ὁ θάνατος τοῦ εἰρημένου Ἡγεμόνος, συνεκίνησε οὐκ ὀλίγον τὰ ἐνταῦθα ἀραβικὰ πλήθη, ἅτινα ἐσέβοντο αὐτὸν ὄχι μόνον ὡς ἄλλον Καλίφην των, ἀλλὰ καὶ ἠγάπων ὡς ἀγαθὸν Κυβερνήτην των.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 213.)

Σπάνιον φαινόμενον παρουσιάζει ἡμῖν ἡ αὐτοκρατορικὴ τῆς Γερμανίας οἰκογένεια. Πρό τινος ὁ υἱὸς τοῦ διαδόχου τοῦ γερμανικοῦ θρόνου, πρίγκηψ Γουλιέλμος, ἀπέκτησεν υἱόν, ὃν κρατούμενον παρὰ τῆς μητρός του παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκών.

Ἡ γέννησις βασιλόπαιδος δὲν εἶναι βεβαίως συμβὰν ἔκτακτον· τὸ ἔκτακτον ὅμως καὶ ἐξαιρετικὸν εἶναι ὅτι ὁ βασιλόπαις οὗτος ἐγεννήθη ζῶντος ἔτι καὶ βασιλεύοντος τοῦ προσπάππου αὐτοῦ. Πράγματι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος εἶναι κρᾶσις σιδηρᾶ· ἀνὴρ ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν χαίρει ἄκραν καὶ σωματικὴν καὶ διανοητικὴν ὑγείαν, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο δύναται ν' ἀμιλλᾶται πρὸς ἄνδρας πολὺ αὐτοῦ νεωτέρους. Κατ' αὐτὰς ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ, μὲ ὅλην τὴν χιόνα, ἥτις ἐκάλυπτεν ὄρη καὶ πεδιάδας, μὲ ὅλον τὸ ἐπαισθητὸν ὕψος ἐκτελεῖ διαφόρους κυνηγετικὰς ἐκδρομάς, καθ' ἃς ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν συγκυνηγῶν καρτερικῶς ὑπομένει τὰς κακουχίας. Κατὰ τὴν προχθεσινὴν μάλιστα ἐκδρομὴν, καθ' ἣν ἔλαβε μέρος προσκληθεὶς καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας, ἐν ᾧ ὅλοι περὶ τὸ ἑσπέρας ἦσαν κατάκοποι καὶ σχεδὸν ἐξηντλημένοι ὁ γηραιὸς ἡγεμὼν ἦτο ὁ πάντων ζωηρότερος καὶ κατὰ τὸ παρατεθὲν γεῦμα διεκρέβασε τοὺς συνδαιτυμόνας του διὰ τῆς διηγήσεως κυνηγετικῶν του περιπετειῶν, λαβουσῶν χώραν πρὸ ἑξήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν.

Ἡ γέννησις τοῦ τρίτου διαδόχου τοῦ θρόνου μεγάλως συνεκίνησε καὶ ηὐχαρίστησεν αὐτόν, καὶ ἡ χαρά του αὕτη ἐξεδηλώθη τρανῶς καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν πρό τινων ἡμερῶν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς γερμανικῆς βουλῆς ἐκφωνηθέντι λόγῳ του, ἐν ᾧ εὐχαριστεῖ τὸν λαόν του διὰ τὰς πατριωτικὰς ἐκδηλώσεις τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀφοσιώσεώς του ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ μικροῦ βασιλόπαιδος,

Τίς οἶδεν ἂν ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος δὲν εὐτυχήσῃ νὰ ἴδῃ καὶ τὸν τριεκγγονόν του; Ὁπωσδήποτε καὶ αὐτὴ ἡ ὕπαρξις τρίτης γενεᾶς διαδόχων ζώντων ἐνὸς θρόνου εἶναι φαινόμενον σπανιώτατον ἂν οὐχὶ μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ.

(Μετὰ εἰκόνων.)

(Συνέχεια.)

Μεταξὺ τῶν καρπίμων τῆς Παλαιστίνης δένδρων, οἷον ἀπίων, μηλεῶν, ἀμυγδαλῶν κτλ. τὸ πολυτιμότερον καὶ πολυπληθέστερον εἶναι ἡ ἐλαία. Ἡ ἐλαία, δένδρον ἀειθαλές, ἐξικνούμενον κατὰ Πλίνιον εἰς ἡλικίαν διακοσίων ἐτῶν, συγκαταριθμεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μεταξὺ τῶν εὐλογιῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Ἀσὴρ ἄφειλε νὰ ἐμβάψῃ τὸν πόδα αὐτοῦ ἐν ἐλαίῳ· τὰ νοτιοδυτικῶς τῆς Παλαιστίνης μέρη ἦσαν ἐξ ἐλαίας πλούσια. Οἱ ἀρχαῖοι Ἑβραῖοι ἐποιοῦντο μεγάλην ἐξαγωγὴν ἐλαίου εἰς Φοινίκην καὶ εἰς Αἴγυπτον. Αἱ ἐλαῖαι τῆς Παλαιστίνης εἶναι προτιμότεραι καὶ αὐτῶν τῶν ἐλαιῶν τῆς Γαλλίας, ἐὰν δὲ τὸ ἔλαιον αὐτῶν δὲν ἔχῃ τοσαύτην φήμην, ὅσην τὸ τῆς Γαλλίας, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν κακὴν αὐτοῦ κατασκευήν. Ἡ συκῆ τῆς Παλαιστίνης εἶναι ἐπ' ἴσης λόγου ἀξία. Αἱ κατ' Αὔγουστον καρποφοροῦσαι εἶναι αἱ καλλίτεραι, καλούμεναι ὑπὸ τῶν Ἀράβων καρποὺς. Ἡ ἀγρία συκῆ ἢ συκομωρέα ἤκμαζεν ἄλλοτε πολλαχοῦ τῆς Παλαιστίνης· ἡ συκομωρέα ἔχει κορμὸν ἰσχυρότατον, οἱ δὲ κλάδοι αὐτῆς διευθύνονται ὁριζοντίως. Τὰ φύλλα αὐτῆς εἶναι παραπλήσια πρὸς τὰ τῆς συκαμίνου καὶ οἱ καρποὶ ἀνοδοῖσαι καὶ ὀλίγον εὐάρεστοι· τὸ ξύλον αὐτῆς κοῖτοι ἀλαφρότατον, εἶναι διαρκέστατον, οἱ δὲ Ἑβραῖοι ἐχρῶντο αὐτῷ εἰς τὰς οἰκοδομάς. Αἱ σοροὶ τῶν μομιῶν κατασκευασθεῖσαι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἐκ ξύλου συκομωρέας διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν. Τὸ δένδρον τοῦτο διά τε τοὺς μεγάλους κλάδους καὶ τὸ ἀειθαλές, εἶναι τόκος περιπόθητος συναθροίσεως διὰ τοὺς Ἄραβας· τὰ νῦν τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι σπάνιον.

Ὁ φοῖνιξ ἦν κατὰ τοὺς προαιωνίους χρόνους ἐν τῶν ὡραιοτέρων τῆς Ἰουδαίας κοσμημάτων, ἰδίᾳ δὲ τῶν περιχώρων τῆς Ἱεριχώ, ἥτις ἐκαλεῖτο "πόλις φοινίκων". Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς ἐκθειάζουσι λίαν τοὺς φοίνικας τῆς Ἰουδαίας. Κατὰ Στράβωνα οἱ φοίνικες αὐτῆς ἦσαν προτιμότεροι τῶν τῆς Βαβυλῶνος καὶ Θηβαΐδος· ὁ αὐτὸς δὲ ὁμιλεῖ περὶ δάσους φοινίκων παρὰ τὴν Ἱεριχώ, ὅπερ εἶχον 100 σταδίων μῆκος. Νομίσματα τῆς ἐποχῆς τῶν Μακκαβαίων σωζόμενα μέχρι τῆς σήμερον, φέρουσι τὸν φοίνικα ὡς ἔμβλημα τῆς Ἰουδαίας, ἐπ' ἴσης καὶ νομίσματα ῥωμαϊκὰ φέρουσι τὸ αὐτὸ ἔμβλημα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Judaea Capta. Κατὰ τὰς θριαμβικὰς εἰσόδους ἔφερον κλάδους φοινίκων, καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς σκηνοπηγίας ἔφερον λιταυεύοντες κλάδους φοινίκων, τὸν βασιλέα τοῦτον τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸν ὁ Λινναῖος. Τὰ νῦν ἡ Παλαιστίνη σχεδὸν ἀπώλεσε τὸ πολύτιμον τοῦτο κόσμημα. Οἱ φοίνικες τῆς Ἱεριχὼ ὑπέκυψαν ὑπὸ τὸν καταστρεπτικὸν τῶν Βεδουΐνων πέλεκυν.

Ἡ ῥοιὰ εἶναι κοινοτάτη ἐν Παλαιστίνῃ ὡς καὶ τὸ πάλαι. Ἐν τῷ Ἄσματι γίνεται λόγος περὶ

ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαβίδ· κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ἰδίᾳ ἐπὶ Σολομῶντος ἤρξατο ὁ ἵππος νὰ καθίσταται κοινότερος παρὰ τοῖς Ἑβραίοις. Καὶ εἴχον μὲν οἱ ἀρχαῖοι τῆς Χαναὰν λαοὶ ἵππους, οἷς ἐχρῶντο καὶ ἐν πολέμοις, ἀλλ' ἐν γένει οἱ ἵπποι διὰ τὸ ὀρεινὸν τῆς χώρας δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκτελῶσι μεγάλας ὑπηρεσίας· ἐν τῷ Δευτερονομίῳ ἐλέπομεν τὸν Μωϋσῆν ἀπεχθανόμενον τοὺς ἵππους· ὁ Σολομὼν μετεκόμισε πολλοὺς ἵππους ἐξ Αἰγύπτου, ἐκέκτητο δὲ 1400 ἅρματα καὶ ἱππικὸν 12,000 ἀνδρῶν. Ἡ πολυτέλεια αὕτη ἐξηκολούθησε καὶ ηὔξησε μάλιστα ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Σολομῶντος, ὅπερ ἐσκανδάλιζε τοὺς προφήτας. Λαμπρὰ τοῦ ἵππου περιγραφὴ ἀπαντᾷ τις παρὰ τῷ Ἰώβ. Οἱ ὡραιότεροι τὰ νῦν ἵπποι εἶναι οἱ τῶν Βεδουΐνων, οἵτινες μετὰ μεγάλης λύπης πωλοῦσιν αὐτούς, καὶ μόνον κατατρυχόμενοι ὑπὸ ἀνάγκης. Τὰ εὐγενῆ ταῦτα ζῶα, εἶναι πολλάκις κοινὴ ἰδιοκτησία πολλῶν. Φαίνεται ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἀπεῖχον καὶ πρὸ τοῦ Μωϋσέως τοῦ κρέατος τῶν χοίρων. Μεταξὺ τῶν κτηνῶν τῶν Πατριαρχῶν οὐδέποτε εὑρίσκομεν χοίρους, ἐκ πολλῶν ὅμως τῆς Γραφῆς χωρίων ἐξάγεται ὅτι εὑρίσκοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱερουσαλήμ, πλὴν δὲν δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι Ἰσραηλίτης ἠδύνατο νὰ διατρέφῃ ἀγέλην χοίρων. Ἠδύνατο λοιπὸν τις ἐκ πρώτης ἐπιδολῆς νὰ ἐκπλαγῇ διὰ τὸ πολυάριθμον τῶν χοίρων, ὅπερ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, εὑρίσκετο ἐν τοῖς περιχώροις τῶν Γαδάρων, οὐ μακρὰν τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης καὶ ὅπερ κατὰ Μάρκον συνέκειτο ἐκ 2000. Δέον ὅμως νὰ ἀναμνησθῶμεν, κατὰ Ἰώσηπον, ὅτι αἱ πόλεις Γάδαρα, Γάζα καὶ Ἵππος ἦσαν πόλεις Ἑλληνικαί. Οἱ κύνες, ἀκάθαρτα καὶ οὗτοι θεωρούμενοι ζῶα κατὰ VOLNEY, ἐν δημοκρατίᾳ ἀνεξαρτήτῳ διατρέφονται ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ δημοσίου, κατοικοῦσι δὲ κατ' οἰκογενείας καὶ συνοικίας, ἐὰν δέ τις αὐτῶν ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων, λαμβάνουσιν χώραν μάχαι ἐνοχλοῦσαι τὰς διαδάτας· οἱ κύνες ἐν γένει παρέχουσιν εὐεργεσίαν τοῖς κατοίκοις τῆς Ἱερουσαλήμ, ὡς καταδροχθίζοντες τὰς ἀκαθαρσίας καὶ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ ῥιπτόμενα θνησιμαῖα.

Μεταξὺ τῶν ἀρτίων τῆς Παλαιστίνης ζώων ἐπρώτευεν ὁ λέων, πολυάριθμα δὲ τῆς Γραφῆς χωρία οὐδεμίαν ἐπιτρέπουσιν ἀμφιδολίαν ὅτι ἄλλοτε ὑπῆρχον ἐν Παλαιστίνῃ λέοντες, εἰ καὶ τὰ νῦν ἐξέλιπον παντελῶς. Ἡ Γραφὴ ὁμιλεῖ ἐπ' ἴσης περὶ ἄρκτων· ὁ Δαβὶδ ἀπέκτεινε μίαν ἄρκτον, παῖδες ὑβρίσαντες τὸν προφήτην Ἐλισσαῖον ἀνῃρέθησαν ὑπὸ δύο ἄρκτων. Ὁ VOLNEY λέγει ὅτι ἡ Συρία εἶναι τὰ νῦν ἀπηλλαγμένη λεόντων καὶ ἄρκτων. Ὡς πρὸς τὰς ἄρκτους ὅμως τοῦτο τοὐλάχιστον δὲν εἶναι ἀκριβές, ἀναιρούμενον ὑπὸ πολλῶν περιηγητῶν, οἷον τοῦ SEETZEN, τοῦ BURCKHARDT, BUCKINGHAM καὶ EHRENBERG, ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος ἀπέκτεινε ἐπὶ τοῦ Λιβάνου ἄρκτον ἰδιαιτέρου εἴδους, ἣν ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα URSUS SYRIACUS. Ὁ σύαγρος, "ὃς ἐκ δρυὸς ἢ μονὰς ἄγριος" ἐν τῇ γραφῇ καλούμενος, εὑρίσκεται ἔτι καὶ νῦν ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς ἕλεσι τῆς Παλαιστίνης, ἐπὶ πᾶσι δ' ἐν ταῖς ἀχαίνοις τῆς λίμνης Ἐλ-χοῦλε ἐν Ἰεριχὼ καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου. Ἐνίοτε δὲ ἀναφαίνονται καὶ βαιναι, πάνθηρες, καὶ τίγρεις. Ἡ βαινα (ἀραβ. δάπε) μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἱερεμίου· εἰς αὐτὴν ἀποδίδεται καὶ μυστηριώδης τις δύναμις, δι' ἧς ὡς πιστεύεται μαγνετίζονται τὰ συναντῶντα ζῶα ἃ ἕλκει εἰς τὴν κατοικίαν της. Θῶες ὑπάρχουσι πανταχοῦ· ἔτ' ἴσης δὲ καὶ ἀλώπεκες. Ὁ λαγῳὸς εἶναι κοινότατος ὡς καὶ ὁ κόνικλος· ἐπ' ἴσης ὑπάρχουσιν ἔλαφοι καὶ δορκάδες.

Ἐν τῷ Λευϊτικῷ καὶ τῷ Δευτερονομίῳ ὁ Μωϋσῆς ἀπαριθμεῖ περὶ τὰ εἴκοσιν εἴδη πτηνῶν, ὧν ἡ θρῶσις ἦν ἀπηγορευμένη τοῖς Ἑβραίοις. Ἐν τῷ Μωσαϊκῷ νόμῳ ἡ περιστερὰ καὶ ἡ τρυγὼν ἦσαν ἀγνὰ πτηνὰ καὶ τὰ μόνα εἰς τὸν δωμὸν τοῦ Ἰεχωβᾶ ἀποδεκτὰ ὡς προσφορά.

Μεταξὺ τῶν οἰκοσίτων ζώων τῶν ἀρχαίων Ἑβραίων σημειοῦμεν τὴν ἀκουσίαν τῶν ἀλεκτρυόνων καὶ τῶν ὀρνίθων, ὧν βρίθει νῦν ἡ Παλαιστίνη. Ἀναμφιβόλως τὰ πτηνὰ ταῦτα εἰσήχθησαν βραδύτερον εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Κατὰ τὸ Ταλμοὺδ ἡ ἀλεκτρυὼν ἐξωστρακίσθη τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπως μὴ μολύνῃ τὴν ἁγίαν Πόλιν διὰ τῶν ἀκαθαρσιῶν, ἃς διασκορπίζει σκαλεύουσα τὴν γῆν. Ἐν τούτοις ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ γίνεται μνεία τοῦ ᾄσματος τῆς ἀλεκτρυόνος ἐν Ἱερουσαλήμ. Τὰ νῦν πέρδικες ὑπάρχουσι πολλαί, ἐνίοτε δὲ καὶ κίχλαι καὶ ὄρτυγες.

Ἐν τῷ Μωσαϊκῷ νόμῳ ἀπαντῶμεν εἰδικάς τινας ὑπὲρ τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν διατάξεις. Ἐν αὐτῷ ἀπηγορεύετο νὰ λάβῃ τις, συναντήσας νοσιᾷ πτηνῶν, ταὐτοχρόνως τὴν μητέρα καὶ τὰ νεογνά. Ὁ MICHAELIS διορᾷ ἐν τούτῳ κανονισμόν τινα θήρας, δι' οὗ παρακωλύεται ἡ καταστροφὴ πτηνῶν τινων, ἅπερ ἐκ πρώτης μὲν ἐπιδολῆς φαίνονται ἐπιζήμια τῇ γεωργίᾳ, ἐν τούτοις εἶναι ὠφελιμώτατα πρὸς καταστροφὴν τῶν ὄφεων, τῶν μυιῶν καὶ τῶν ἀκρίδων. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις τὸ πτηνὸν Σαμαρμὰρ (Σελευκίς, turdus selecuis) ἐπίφοδος τῶν ἀκρίδων πολέμιος, ἀπολαύει γενικοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ σεβασμοῦ, οὐδέποτε ἐπιτρεπομένου νὰ πυροδοληθῇ τις κατ' αὐτοῦ.

Οἱ ἰχθεῖς εἶναι ἀφθονώτατοι ἐν τῇ Τιβεριάδι καὶ τῷ Ἰορδάνῃ. Μεταξὺ τῶν ἰχθύων, οἵτινες εὑρίσκονται ἐν τῇ Τιβεριάδι, ὁ Ἰώσηπος μνημονεύει τὸν κορακῖνον, ὃν ἡλίευον παρὰ τὴν Καπερναούμ.

Ἐκ τῶν ἑρπετῶν ὑπάρχουσι παλλὰ εἴδη σαυρῶν καὶ ὄφεων. Ἐν τῇ Γενέσει ὁ ὄφις καλεῖται δολιώτερος πάντων τῶν ζώων· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καλεῖ τοὺς ὄφεις ζῶα "ἀνελεύθερα καὶ ἐπίδουλα". Οἱ μέλανες ὄφεις εἶναι πολυπληθέστεροι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἰοδόλοι. Ἡ ἔχιδνα εἶναι σπανιωτέρα. Χελῶναι δὲ ὑπάρχουσι πολλαί. Ἐν τοῖς ἀξένοις τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης παραλίαις οἱ σκορπιοὶ εἶναι ἐν μεγάλῃ ποσότητι. Αἱ ἀκρίδες καταντῶσι πολλάκις μάστιξ ἐπίφοδος. Οἱ Ἑβραῖοι ἐγίνωσκον πολλὰ εἴδη ἀκρίδων, ὧν τέσσαρα ἠδύναντο, κατὰ τὸ Λευϊτικόν, νὰ χρησιμεύσωσιν αὐτοῖς ὡς τροφή. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς δὲ χρόνοις οἱ περιηγηταὶ εὗρον φυλάς τινας Ἀράδων ἀκρίδας ἐσθιόντων. Ὁ NIEBUHR λέγει ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τοῦ Ὑεμὲν ἐσθίουσιν ἀκρίδας μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως μεθ' ἧς καὶ οἱ Μωαμεθανοί, διατείνονται δὲ ὅτι τὰ πτηνὰ ἅπερ ὁ Θεὸς ἔπεμψε τοῖς Ἑβραίοις ἐν τῇ ἐρήμῳ, δὲν ἦσαν εἰμὴ ἀκρίδες· ἐπίφοδος τῶν ἀκρίδων πολέμιος εἶναι ὡς εἴδομεν, τὸ πτηνὸν Σαμαρμάρ, ὅπερ διώκει αὐτὰς ἀγεληδὸν καὶ οὐ μόνον ἐσθίει, ἀλλὰ καὶ ἀναιρεῖ ὅσας ἤθελε δυνηθῇ.

Φαίνεται ὅτι τοὺς κατοίκους τῆς Παλαιστίνης ἐδασάνιζεν ἓν εἶδος μυιῶν. Ἐν Ἀκκαρὼν, χώρᾳ τῶν Φιλισταίων, οἱ κάοικοι ἐζήτουν προστασίαν κατὰ τῶν μυιῶν παρ' εἰδικῇ τινὶ θεότητι καλουμένῃ Πααλζεβοὺς (θεὸς τῶν μυιῶν).

Ὁ Εὐγένειος ὁ Ῥογῆρος περιηγητὴς τοῦ ιη'. αἰῶνος ἀφηγεῖται ὅτι κατὰ τὴν ἐν Ναζαρὲτ διαμονήν αὐτοῦ, ἀγέλη μυιῶν μικρῶν μελαινῶν καλουμένων Παρκάς, ἐπέσκηψεν εἴς τι στρατόπεδον Βεδουΐνων, εὐρισκόμενον ἐν τῇ κοιλάδι Ἰεζράελ καὶ συγκείμενον ἐξ 600 σκηνῶν. Ἄνδρες καὶ κτήνη μικροῦ δεῖν νὰ πνιγῶσιν ὑπὸ τῶν ἐντόμων τούτων, ἅπερ εἰσήρχοντο ἐν τῷ στόματι καὶ τῇ ῥινί. Ἐν τῇ Γραφῇ ἀναγινώσκομεν ὅτι δύο τῶν Ἀμορραίων βασιλεῖς ἐξεβλήθησαν τῆς χώρας αὐτῶν οὐχὶ δι' Ἰσραηλιτικῶν ὅπλων, ἀλλὰ διὰ σφηκῶν. Καὶ τὰ νῦν ἔτι ἡ Παλαιστίνη ὑποφέρει πολὺ ἐκ τῶν ὀχληρῶν τούτων ἐντόμων. Ἡ μελισσοκομία ἐποιήσατο ἐνταῦθα μεγάλας προόδους, διότι εὑρίσκομεν τὸ μέλι μεταξὺ τῶν εἰδῶν τοῦ ἐμπορίου, ὧν οἱ Ἰσραηλῖται ἐποιοῦντο ἐξαγωγὴν εἰς Τύρον. Ἐνταῦθα ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ ἄγριαι μέλισσαι, παρασκευάζουσαι μέλι λίαν ὑποληπτόμενον, τοῦτο δὲ εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ "μέλι τῆς πέτρας" καὶ τὸ "μέλι ἄγριον" Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. (Δευτερ. 32. 13. καὶ Ψαλμ. 80. 17.)

Ἡ Παλαιστίνη ἦν ἄλλοτε γονιμωτάτη· τὰ νῦν ἡ ἀφορία αὐτῆς εἶναι φαινομενική, ἀρκεῖ νὰ ὑπῆρχον γεωργοὶ εἰδήμονες καὶ φιλόπονοι, ὅπως πεισθῇ τις ὅτι καὶ τὰ νῦν ἡ χώρα αὕτη εἶναι εὔφορος. Ἐκ τῆς μείζονος δὲ ἢ ἐλάσσονος τῆς Παλαιστίνης γονιμότητος, ἐξήρτηται καὶ τὸ περὶ πληθυσμοῦ αὐτῆς ζήτημα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Χωρὶς νὰ δικαιολογήσωμεν τοὺς ἀριθμούς, οὓς διδόασιν αἱ διάφοροι ἐν ταῖς βίβλοις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπαριθμήσεις, λέγομεν μόνον ὅτι λίαν ἐξ ἐπιπολῆς κατέστησαν αὐτὰς τινες ἀμφιβόλους, κρίνοντες ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ συμβαινόντων. Οὐ μόνον ἡ τῆς Ἀσίας γῆ εἶναι γονιμωτέρα καὶ δύναται νὰ διατρέφῃ πλείονας ἢ ἡ Εὐρώπη ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἶναι ὀλιγαρκέστεροι τῶν Εὐρωπαίων. Ὁ Δαβὶδ ἀριθμήσας τὸν λαὸν εὗρε αὐτὸν συγκείμενον κατὰ μὲν τὴν Β'. Βασιλειῶν ἐξ 800,000 ἀνδρῶν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ 500,000 τοῦ Ἰούδα, κατὰ δὲ τὴν Α'. τῶν Παραλειπομένων ἐξ 1,100,000 ἀνδρῶν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ 470,000 τοῦ Ἰούδα. Θεωροῦντες ἀκριβέστερον τὸν πρῶτον ἀριθμόν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Παλαιστίνης συνέκειτο ἐκ 5,000,000 ψυχῶν. Ὁ πληθυσμὸς οὗτος ἀναμφιβόλως εἶναι μέγας ἐν χώρᾳ 1300 περίπου λευγῶν τετραγωνικῶν, πλὴν ἡ Παλαιστίνη ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς αὐτόν, διότι καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Τίτου ἡ χώρα αὕτη ὤφειλε νὰ περιέχῃ 4,000,000 ψυχῶν. Εἰ δέον νὰ παράσχωμεν πίστιν εἰς τὸν Ἰώσηπον, ἡ μικροτέρα τῆς Γαλιλαίας πόλις ἐμπεριεῖχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὑπὲρ τὰς 15,000 κατοίκων. Ὁ δὲ Στράβων λέγει ὅτι μόναι ἡ Ἰάμνια καὶ ἡ Ἰόππη ἠδύνατο νὰ ὁπλίσωσι 40,000 ἀνδρῶν· τελευταῖον καὶ αὐτὰ ἰτὰ πολυάριθμα ἐρείπια, ἅπερ ἀπαντῶνται ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, δεικνῦσι πόσον πολυάριθμος ἦν ὁ λαὸς ὁ κατοικήσας τὸ πάλαι ἐν αὐτῇ. Τὰ νῦν ὁ πληθυσμὸς τῆς Παλαιστίνης συμποσοῦται εἰς 650,000 ψυχῶν περίπου.

ΑΦΙΞΙΣ ΕΝ ΙΟΠΠΗ.

Δι' Ἰόππης συνήθως ἐπισκεπτόμεθα τὴν Ἁγίαν Γῆν. Ἀπερίγραπτος εἶναι ἡ ἐντύπωσις, ἣν αἰσθάνεται ὁ τε περιηγητὴς καὶ ὁ προσκυνητής, θεώμενος ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τὴν Ἰόππην. Χαιρετίζει μετὰ συγκινήσεως καὶ παλλούσης καρδίας τὴν γῆν ταύτην, ἤτις ἐστὶ τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων πάντων ἡμῶν, αἰσθάνεται ἡδεῖάν τινα προαίσθησιν τῶν ἐντυπώσεων, αἵτινες περιμένουσιν αὐτόν· πλήρης δὲ ἐνθουσιασμοῦ νομίζει ὅτι βλέπει ἐγειρομένας ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος, δίκην μυστηριώδους ὁράσεως, ἁπάσας τὰς μεγάλας ἐκείνας ἀναμνήσεις τῆς τε Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Προφητῶν μορφάς, τοῦ θείου Σωτῆρος καὶ τῶν Ἀποστόλων. Εὐτυχέστερος τοῦ Μωϋσέως, ὅστις πόρρωθεν μόνον κατόχησε νὰ ἴδῃ τὴν Ἁγίαν Γῆν ταύτην, μέλλει νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπ' αὐτῆς, ἐξ ἧς ἐπέτειλεν ἡ ἡμῶν τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος καὶ προῆλθεν ἡ παλιγγενεσία τοῦ κόσμου.

Λιμὴν ἐν Ἰόππῃ δὲν ὑπάρχει, ὁ μικρὸς αὐτῆς ὅρμος, πυκνὰ ἀνέμῳ ἀναπταταμένος, εἶναι ἀπρόσιτος εἰς πλοῖα μεγάλης χωρητικότητος. Τούτου ἕνεκα τὰ ἀτμόπλοια*) ἀγκυροβολοῦσι δύο χιλιόμετρα πόρρω τῆς παραλίας. Ἡ εἰς τὴν ξηρὰν ἀπόβασις δὲν εἶναι πάντοτε κατορθωτή, ὅτε μάλιστα ἡ θάλασσα εἶναι οἰδαλέα, ἀδύνατος δὲ καθίσταται ἐπὶ τριχυμίας. Τότε τὰ ἀτμόπλοια ἀναγκάζονται νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν πλοῦν μέχρι τῶν ἐγγυτέρων λιμένων, οἵτινες εἰσὶ Πόρτο-Σάϊδ καὶ Βηρυτός. Ὁ ὅρμος οὗτος ἠδύνατο νὰ βελτιωθῇ δι' ὀλίγων δαπανῶν καὶ καταστῇ προσιτὸς εἰς τὰ ἀτμόπλοια. Τοῦτο ἀπαιτεῖ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς, ὅπερ ὅλον ἐν αὐξάνει. Ὁ ὅρμος οὗτος ἔχει βάθος ἀπὸ 8—10 ποδῶν, ἑπομένως δὲν εἶναι προσιτὸς εἰμὴ εἰς μικρὰ πλοῖα καὶ λέμβους, ἐξ ὧν εἶναι πάντοτε πλήρης. Ὁ συθμὴν αὐτοῦ, ὡς καὶ ἅπασα ἡ ὅμορος ἀκτή, ἀνυψοῦται ἀπαύστως διὰ τοῦ σχηματισμοῦ βράχου νέου, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ εἶδος ἀμμολίθου καθ' ὑπερβολὴν σκληροῦ, παραγομένου ἐκ τῆς συγκολλήσεως ἄμμου καὶ κοχυλίων διὰ κονίας χαλικώδους, κατατιθεμένης ὑπὸ τῶν θαλασσίων ὑδάτων. Ἰδιαιτέρα δέ τις χημικὴ ἐνέργεια δίδωσιν εἰς τὰς ὕλας ταύτας τοιαύτην σκληρότητα, ὥστε δὲν ἠδύναταί τις νὰ θραύσῃ αὐτὰς ἄνευ μεγάλης δυσχερείας.

Ἅμα τοῦ πλοίου ἀγκυροβολήσαντος λέμβοι Ἀράδων ἰσχυραὶ καὶ ὑπὸ σφριγωδῶν κωπηλατῶν διευθυνόμεναι πλησιάζουσιν εἰς αὐτό, ἵνα ἀποβιβάσωσι τούς τε ἐπιβάτας καὶ τὰ ἐμπορεύματα. Ἡ ἀπόβασις γίνεται πάντοτε μετὰ μεγάλου θορύβου καὶ ταραχῆς, διαφιλονικούντων πρὸς ἀλλήλους τῶν λεμβούχων, τίς πρῶτος ἐπιβιβάσει ἐπὶ τῆς λέμβου του τοὺς ἐπιβάτας. Τὸ Ἑλληνικὸν ἐν Ἰόππῃ μοναστήριον καλῶς ποιεῖ πέμπον τὸν κλητῆρα (καββάσην) ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν Διερμηνέα τοῦ Μοναστηρίου ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, οἵτινες παραλαμβάνουσι τοὺς Ὀρθοδόξους προσκυνητὰς καὶ ἀποβιβάζουσιν ἐν ἡσυχίᾳ ἐπὶ τῆς παραλίας. Τιμὴ ὡρισμένη τῶν λέμβων δὲν ὑπάρχει· οἱ λεμβοῦχοι οὐδέποτε εὐχαριστοῦνται εἰς ὅ,τι καὶ ἂν δώσῃ τις αὐτοῖς. Πλὴν δὲν πρέπει νὰ παρέχῃ τις ὦτα ἀκροάσεως εἰς τὰς κραυγὰς αὐτῶν· συνήθως λαμβάνουσιν παρ' ἑκάστου ἓν φράγκον. Ἀλλ' ὅτε ἡ θάλασσα εἶναι οἰδαλέα, ὅπως ἀποβιβασθῇ τις, ἀναγκάζεται νὰ πληρώσῃ πέντε καὶ μέχρι δώδεκα πολλάκις φράγκα.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἡ μικρὰ ἀποβάθρα εἶναι πλήρης λέμβων, ἢ τὰ ὕδατα εἶσι ὑποκεχωρηκότα, οἱ λεμβοῦχοι ἐπέχουσιν τὰς λέμβους των εἰς ἀπόστασίν τινα τῆς παραλίας, εἶτα δὲ πηδήσαντες ἐν τῷ ὕδατι προσφέρουσι τοῖς μὲν ἀνδράσι τὴν ῥάχιν, ταῖς δὲ γυναιξὶ τὰς χεῖρας διεσταυρωμένας, ἐφ' ὧν ἐπικαθίζουσιν αὐτὰς καὶ οὕτω κατατιθεῖσιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Ἀποβιβασθεὶς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ὁ περιηγητής, βλέπει ἑαυτὸν περισσοτερισμένον ὑπὸ πλήθους ἀχθοφόρων διαφιλονεικούντων, τίς πρῶτος ἀποκομίσει τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ εἰς τὸ παρὰ τὴν ἀποβάθραν τελωνεῖον. Ἡ ἐν τῷ τελωνείῳ ἔρευνα δὲν εἶναι αὐστηρά. Οἱ ἐν αὐτῷ ὑπάλληλοι, μὴ ἐρευνῶντες λεπτομερῶς τὰ ἐν τοῖς κιβωτίοις, ὅπως μὴ διαταράξωσιν τὸ ἐμπεριεχόμενον, ἐλπίζουσί τι φιλοδώρημα (μπακσίς), ἀποδέχονται δ' ἀπλήστως πᾶν τὸ διδόμενον αὐτοῖς.

Ἡ λέξις μπακσίς ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὦτα τοῦ περιηγητοῦ, δεικνύει δὲ τὸ πλεονεκτικὸν καὶ κερδαλέον τῶν Ἀράδων, ὅπερ ὁ ποιητὴς τῆς "Ἠλευθερωμένης Ἱερουσαλὴμ" ἐστηλογράφησε διὰ τῶν ἑξῆς· Gli Arabi avari ladroni in ogni tempo mercenari.*)

Η ΕΝ ΙΟΠΠΗ ΔΙΑΜΟΝΗ.

Ἑκάστη τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐγκαθισταμένων τριῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, ἤτοι τῶν Ὀρθοδόξων, τῶν Καθολικῶν καὶ τῶν Ἀρμενίων, κέκτηται ἴδιον μοναστήριον ἐν Ἰόππῃ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων αὐτῶν, τῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἁγίας Γῆς ἐρχομένων. Τὸ ἡμέτερον ἐν Ἰόππῃ μοναστήριον κεῖται ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας τῆς πόλεως θέσεως, ἀπέναντι τῆς ἀποβάθρας, ἐν ᾧ ἀπολαύει τις λαμπρῶς τῆς θαλάσσης τὴν θέαν. Ἡ ἐν αὐτῷ ἐκκλησία τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἀνηγέρθη ἐπ' ἐσχάτων ἀναλώμασι τῆς Ἁγιοταφικῆς ἀδελφότητος. Τὰ δωμάτια τοῦ μοναστηρίου τούτου, ἴδια τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἐπισήμων ξένων προωρισμένα, μὴ λαβόντα ποτὲ ἐπιδιόρθωσίν τινα, ἤρξαντο καταρρέοντα. Τὸ μοναστήριον τῶν λατίνων κεῖται πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἐγγὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἐν αὐτῷ φιλοξενοῦνται οἱ ἐξ Εὐρώπης ἐρχόμενοι καθολικοὶ προσκυνηταί. Τὸ δὲ μοναστήριον τῶν Ἀρμενίων κεῖται πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἐγγὺς τοῦ Λατινικοῦ. Ἔξω τῆς Ἰόππης, ὑπάρχουσι δύο ξενοδοχεῖα, ὧν τὸ μὲν ἓν καλούμενον "HOWARD'S Hôtel" διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ HOWARD, τὸ δὲ ἕτερον "Jerusalem Hôtel" κείμενον ἐν τῇ γερμανικῇ ἀποικίᾳ διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Ε. HARDEGG τοῦ καὶ ὑποπροξένου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐν

*) Εἰς Ἰόππην προσορμίζονται ἐν ὁρισμένοις τῆς ἑβδομάδος ἡμέραις τὰ ἀτμόπλοια τοῦ Αὐστροουγγρικοῦ Lloyd, τὰ τῆς γαλλικῆς ἑταιρίας Messageries maritimes, τὰ τῆς Ῥωσσικῆς καὶ ἐκτάκτως καὶ ἄλλων ἑταιριῶν.

*) Ἄσμα IX. Στροφ. 8.

τοῖς ξενοδοχείοις τούτοις, ἀπολαύει τις πάσης δυνατῆς περιποιήσεως καὶ περιθάλψεως, πληρώνων 6—19 φραγκ. τὴν ἡμέραν, ἄνευ τοῦ οἴνου.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΟΠΠΗΣ.

Ἡ Ἰόππη, εἴτε Γιάφα (pulchritudo aut decor κατ' Ἀδριχώμιον) κατὰ τὸν D'Anville, παράγεται ἐκ τοῦ Ὑάφφο. Θεωρεῖται δὲ μία τῶν πρεσβυτάτων τῆς ὑφηλίου πόλεων. Κατ' ἀρχαίας παραδόσεις ὑπῆρξε πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.*) Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν παρὰ τὴν Ἰόππην ἡ Ἀνδρομέδα δεθεῖσα ἐπὶ πέτρας ἐξετέθη εἰς βορὰν θαλασσίου τινὸς τέρατος, ὅπερ ἀπέκτεινεν ὁ Περσεύς. Ὁ Πλίνιος ἀφηγεῖται ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἐδείκνυον ἔτι ἐπὶ τῆς πέτρας τὰ ἴχνη τῶν ἁλύσεων τῆς Ἀνδρομέδας.**) Ἡ πέτρα δὲ ἐφ' ἧς ἐδέθη ἡ Ἀνδρομέδα, ἐδείκνυτο καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἱερωνύμου.***) Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους δι' Ἰόππης οἱ Ἰσραηλῖται συνεκοινώνουν μετὰ τῆς Μεσογείου. Αἱ διὰ τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος κέδροι μετεκομίσθησαν δι' Ἰόππης. Ἐξ Ἰόππης δ' ἀπέπλευσεν ὁ Ἰωνᾶς, φεύγων ἀπὸ προσώπου Κυρίου. Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος, ὅπως τιμωρήσῃ τοὺς κατοίκους τῆς Ἰόππης, οἵτινες διὰ προδοσίας ἔπνιξαν ἐν θαλάσσῃ 200 Ἰουδαίους, ἐνέπρησε τὸν τε λιμένα καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πλοῖα, καὶ κατέσφαξε τοὺς ἐκ τοῦ πυρὸς διασωθέντας. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀνέστησεν ἐν αὐτῇ τὴν Ταβιθὰ καὶ ὑπεδέξατο παρὰ Σίμωνι τῷ βυρσεῖ τοὺς ἐκ Καισαρείας ἄνδρας. Ἐπὶ τοῦ κατὰ τῶν Ῥωμαίων πολέμου ἡ Ἰόππη ἐάλω ἐξ ἐφόδου, καὶ ἐνεπρήσθη ὑπὸ τοῦ Κεστίου, ὀκτὼ χιλιάδες κατοίκων ἀνῃρέθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατιωτῶν. Μετά τινα χρόνον οἱ Ἰουδαῖοι ἀνεγείραντες αὐτὴν, ἐδόθησαν τῇ πειρατείᾳ λεηλατοῦντες τὰ παράλια τῆς Συρίας καὶ τῆς Φοινίκης. Ὁ Οὐεσπασιανὸς γνοὺς τοῦτο, γίνεται νυκτὸς κύριος αὐτῆς καὶ καταδαφίσας αὐτὴν ἤγειρεν ἀντ' αὐτῆς φρούριον, περὶ ὃ προϋόντος τοῦ χρόνου ἐκτίσθησαν οἰκίαι καὶ ἐσχηματίσθη πόλις ἤτις ἀπὸ τοῦ μεγ. Κωνσταντίνου ἐχρημάτισε ἕδρα Ἐπισκόπου.

Ἡ Ἰόππη ἑάλω ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων 1099, ὁ δὲ Βαλδουῖνος ὁ Α'. ὠχύρωσεν αὐτήν. Μετὰ τὴν ἐν Χεττὶν φονικὴν μάχην καὶ ἡ Ἰόππη περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σαλαδίνου, ἀλλὰ διὰ τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥιχάρδου τοῦ θυμολέοντος (coeur-de-Lion) ἀνακωχῆς, ἐπεδόθη τοῖς Σταυροφόροις. Τῷ 1197, ὁ Μέλεκ-ἀλ-Ἄδελ, Σουλτάνος τῆς Αἰγύπτου, ἐγένετο κύριος αὐτῆς καὶ ἀπέκτεινε 20,000 χριστιανῶν. Τῷ 1229 περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ αὐτοκράτορος Φριδερίκου τοῦ Β'. ὅστις ὠχύρωσε αὐτῆς τὰ τείχη. Τῷ 1252 ὁ ἅγιος Λουδοβίκος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐγένετο δεκτὸς ἐν αὐτῇ μετὰ μεγάλων τιμῶν, καὶ κατέλυσεν ἔν τινι πύργῳ ἠκοδομημένῳ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐπεξέτεινε δὲ τὰ τείχη πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, καὶ ὠχύρωσε τὴν πόλιν δι' εἴκοσι καὶ τεσσάρων πύργων. Ἐνταῦθα ὑπεδέξατο τοὺς χριστιανοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ Καΐρου ἀπαγχονισθέντων μετὰ δώρου ἑνὸς ἐλέφαντος, ὃν ἔπεμπον αὐτῷ οἱ Ἐμίραι τῆς Αἰγύπτου, οἷς εἶχεν ὑποσχεθῆ ὑποστήριξιν κατὰ τοῦ Σουλτάνου τῆς Δαμασκοῦ. Τῷ 1267 ἡ Ἰόππη περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πιπάρς, ὅστις κατέσκαψεν αὐτήν.

Τῷ 1799 ἡ Ἰόππη ἑάλω ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ ἐξ ἐφόδου μετὰ διήμερον ἀντίστασιν καὶ παρεδόθη ἐπὶ 30 ὥρας εἰς λεηλασίαν καὶ σφαγήν. Ἡ φρουρὰ αὐτῆς συγκειμένη τὸ πλεῖστον ἐξ Ἀλβανῶν καὶ συμποσουμένη εἰς 4000 περίπου ἄνδρας, παρεδόθη ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι ἤθελεν ἀφεθῆ αὐτοῖς ἡ ζωή. Πλὴν ἀχθέντων τούτων ἐν τῇ στρατοπέδῳ ὁ Ναπολέων ἐδρέθη ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ. Δὲν ἠδύνατο νὰ πέμψῃ αὐτοὺς εἰς Αἴγυπτον, ὅτε δὴ μὴ ἔχων τὸ μέσον τῆς φρουρήσεως αὐτῶν, δὲν ἤθελε δὲ νὰ πέμψῃ αὐτοὺς μόνους, φοβούμενος μὴ μεταθῶσιν εἰς Πτολεμαΐδα καὶ ἐνισχύσωσι τὴν δύναμιν τοῦ αὐτόθι πασᾶ. Μετὰ τριήμερον ἄκαρπον σκέψιν, ἐξέδωκε διαταγὴν νὰ τουφεκίσωσιν αὐτούς, "τὸ πρῶτον" λέγει ὁ κλεινὸς ἱστορικὸς Thiers "δι' ὅλου αὐτοῦ τοῦ βίου ἐφάνη ὁ Ναπολέων σκληρός ..... ὁ στρατὸς ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν ταύτην φρίσσων."

Τῷ 1832 ἡ Ἰόππη περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἰβραὴμ πασᾶ. Μετὰ τὴν συνθήκην ὅμως τοῦ 1840 ἐπανῆλθε καὶ αὖθις ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων, ὑφ' ἣν ὅμως διατελεῖ ἄχρι σήμερον.

Ἡ Ἰόππη ἔβουτει ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ ἐν εἴδει ἀμφιθεάτρου, τὸ ἔνδον αὐτῆς εἶναι σκυθρωπόν, αἱ δὲ ὁδοὶ στεναὶ καὶ ἀκάθαρτοι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων συμποσοῦται εἰς 10,000 περίπου ψυχῶν, ὧν ὑπὲρ τοὺς 1000 ὀρθόδοξοι. Τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεως ταύτης συνίσταται εἰς ἐξαγωγὴν σίτου, ἐλαίου, σησάμου, βάμβακος, δερμάτων βοῶν καὶ προβάτων πορτογαλλίων περιφήμων, λεμονίων, σύκων, βοιῶν, ὑδροπεπόνων κτλ. καὶ εἰς εἰσαγωγὴν ὑφασμάτων βαμβακερῶν ἀγγλικῆς καὶ ἀμερικανικῆς κατασκευῆς, διαφόρων σκευῶν σιδηρῶν ἢ ἐκ χαλκοῦ (quincaillerie), ὑελικῶν, μεταξωτῶν τῆς Lyon, σκεπασμάτων μαλλίνων τῆς Nîmes, ὀρύζης ἐκ τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῆς Δαμιέττης, πετρελαίου ἀμερικανικοῦ, διαφόρων ποτῶν, τουρσὶ Ἑλδετικοῦ καὶ Ἀγγλικοῦ (chester) ἀλβανικῶν προϊόντων κτλ. Τὸ ἐξαγωγικὸν τῆς Ἰόππης ἐμπόριον ἐξετελεῖτο πρό τινων ἐτῶν σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ὑπὸ Γάλλων, (τῶν ἐμπόρων τῆς Μασσαλίας κυρίως) τὰ νῦν ὅμως ἐκτελεῖται τοῦτο κυρίως ὑπὸ Ἄγγλων καὶ Ἰταλῶν. Τὸ δ' εἰσαγωγικὸν ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἰδίᾳ καὶ τῶν Ἑβραίων.

(Ἕπεται συνέχεια.)

*) Joppe Phaenicum, antiquior terrarum inundatione, ut ferunt. Plin. Hist. nat. v. 13.

**) Hist. nat. ἐνθ. ἀνωτ. Insidet (Joppe) collem praejacente saxo, in quo vinculorum Andromedae vestigia ostendunt.

***) Comment. in Jonam. Hic locus est in quo usque hodie saxa monstrantur in littore in quibus Andromeda religata Persei quondam sit liberata praesidio.

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΛΟΙΟΝ.

Γνωστὸν ὅτι τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου ἀτμόπλοιον ἦν τὸ δύσμοιρον Great Eastern, ὅπερ τὴν 19 π. Ἰανουαρίου ἐπωλήθη ἐν Λονδίνῳ ἐν δημοπρασίᾳ. Τὸ Great Eastern ἑλικοκίνητον καὶ τροχοκίνητον ἀτμόπλοιον, ἠρίθμει μῆκος μὲν 700 ποδῶν (212,30) πλάτος δὲ 80 ποδ. (24,30) ἐναυπηγήθη δὲ διὰ τοὺς μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς πλοῦς· πλὴν οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσῃ τὸν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν τῶν ἐπιβατῶν, ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν τῶν ἐμπορευμάτων, ὅπως καλυφθῶσιν αἱ δαπάναι αὐτοῦ. Ἡ πρώτη αὐτοῦ θέσις ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ 800 ἐπιβάτας, ἡ δευτέρα 2000 καὶ ἡ τρίτη 1200. Τὸ θαλάσσιον τοῦτο τέρας ἐκινεῖτο ὑπὸ μηχανῆς δυνάμεως 3000 ἵππων, ἡ δὲ ταχύτης αὐτοῦ ἦν 15 κόμβων (περὶ τὰ 85 χιλ.) καθ' ὥραν καὶ ἡ χωρητικότης 23,000 τόννων, τὸ δὲ πλήρωμα συνέκειτο ἐκ 400 ἀνδρῶν.

Τὸ Great Eastern, παρὰ τὴν ἐντέλειαν τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ διακοσμήσεως, οὐδέποτε ἐπέτυχεν ὡς ἐμπορικὸν πλοῖον ἢ ἐπιβατικόν. Τῷ 1860 διήνυσε τὸ μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Λιβερπούλ διάστημα ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἐν μεγίστῃ τρικυμίᾳ, αἱ κινήσεις τοῦ πελωρίου τούτου ὄγκου ἦσαν τοσοῦτον βραδεῖαι καὶ πρᾶεῖαι οὕτως εἰπεῖν, ὥστε οὐδεὶς τῶν ἐν αὐτῇ ὑπέστη ναυτίασιν. Ποῖον ἄραγε τὸ μέλλον τοῦ θαλασσίου τούτου κολοσσοῦ, ὅπερ ἐν καιρῷ πολέμου ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ 10,000 στρατιωτῶν, ἤτοι ὁλόκληρον σῶμα στρατιωτικὸν ἐν ἑνὶ καὶ μόνῳ ταξειδίῳ; Οἱ δεισιδαίμονες ἐθεώρουν τὸ Great Eastern ὡς μοιραίως καταδεδικασμένον εἰς τὴν καταστροφήν. Ἡ λίαν ἐπίπονος καθέλκυσις αὐτοῦ ἀπήτησεν ἀργασίαν τρίμηνον ἀπὸ τῆς 3 Νοεμβρίου μέχρι τῆς 21 Ἰανουαρίου 1858.

Τὸ πρῶτον δ' ὅτε ἀνήχθη ἐκ Deptford τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1859, ἐγένετο ἄρχηξις ἑνὸς τῶν λεβήτων αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ Hastings, ἀποκτείνασα δέκα ναύτας μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν πληγωθέντων. Ὅτε δ' ἔμελλε νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς Southampton, ἀφοῦ ἀνεκαινίσθη, καὶ δεύτερον δεινὸν δυστύχημα συνέβη, Ὁ πλοίαρχος Harrisson, εἷς τῶν ἐμπειροτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ στόλου, ὅστις εἶχε διορισθῆ πλοίαρχος αὐτοῦ, πεσὼν ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐν τῷ λιμένι ἐπνίγη. Τέλος μετὰ πολλὰς περιπετείας οἱ ἀτυχεῖς μέτοχοι τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐκποιήσωσιν αὐτό.

Οὐκ ἄπο δὲ σκοποῦ ἠγόμεν νὰ μνημονεύσω ἐνταῦθα τίνι τρόπῳ καταμετρεῖται ἡ ταχύτης ἑνὸς πλοίου.

Ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου καταμετρεῖται διὰ τοῦ δρομομέτρου (Lock) συγκειμένου ἐκ τριῶν μερῶν ἤτοι 1ον ἐκ τινος τεμαχίου ξύλου ἰσοσκελοῦς τριγώνου σχῆμα ἔχοντος, ὅπερ ἁρματίζουσι διὰ μολύβδου, 2ον ἐκ μακροῦ σχοινίου, ὅπερ ἀνελίσσουσι τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας καὶ 3ον ἐκ τοῦ ῥόμβου, περὶ ὃ περιελίσσεται τὸ σχοινίον. Ἐπὶ τοῦ σχοινίου εἰσὶ προσηρμοσμένα εἰς ἴσας ἀποστάσεις τεμάχια ὑφάσματος κυανοῦ ἢ ἐρυθροῦ (κόμβοι). Τῇ βοηθείᾳ κλεψάμμου ἀριθοῦσι τὸν ἀριθμὸν τῶν κόμβων, οἵτινες ἀπολίονται εἰς χρόνον ὡρισμένον μετὰ τὴν ἐκτύλιξιν τοῦ σχοινίου. Μεταξὺ δὲ δύο ἀλλεπαλλήλων κόμβων τὸ διάστημα εἶναι 15 μ. 43 ἑκ. ἤτοι τὸ 120ον μέρος τοῦ ναυτικοῦ μιλίου (ἰσοδυναμοῦντος πρὸς 1852 μ.).

Ἡ δὲ κλέψαμμος, ἡ χρησιμεύουσα πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου, διαρκεῖ 30″. Παρατηρητέον ὅτι ἡ διάρκεια αὕτη τῶν 30″ εἶναι ἀκριβῶς τὸ 120 μέρος τῆς ὥρας. Λοιπόν, ὅσους κόμβους ἀπολύει τὸ ἀτμόπλοιον ἐντὸς 30″ τοσαῦτα μίλλια διατρέχει τὴν ὥραν. Τὴν λέξιν δὲ κόμβος μεταχειρίζονται καταχρηστικῶς, ἤτις σημαίνει οὐχὶ ἀληθῆ κόμβον, ἀλλὰ μίλλιον, οὕτω δὲ λέγομεν ὅτι τὸ Great Eastern διανύει 15 μίλια ἤτοι δεκαπενταπλάσια 1852 μέτρα ἤτοι 27,780 μέτρα.

Τανῦν ἐγένετο ἡ καθέλκυσις ἑτέρου μεγάλου ἀτμοπλοίου, καλουμένου City of Rome "Le roi est mort vive le roi". Τὸ πλοῖον τοῦτο προωρισμένον διὰ τοὺς μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Αὐστραλίας πλοῦς, ἔχει μῆκος μὲν 178,60 πλάτος δὲ 16 καὶ βάθος 11,27 καὶ χωρητικότητος 13,500 τόννων. Τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο ὡς λέγεται ἐκπλήσσει οὐ μόνον ἕνεκα τῶν κολοσσιαίων αὐτοῦ διαστάσεων, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἀναπαύσεως τῶν ἐν αὐτῷ θέσεων. Ἡ ταχύτης δ' αὐτοῦ εἶναι 17—18 κόμβοι τὴν ὥραν. Εἴθε ὁ νέος οὗτος κολοσσὸς νὰ πλέῃ ἐλευθέρως ἐπὶ τῶν θαλασσῶν, χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὰς ἀτυχίας τοῦ δυσμοίρου Great Eastern.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Ι. Γ. Δ. Φ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΠΝΙΓΜΕΝΗ.

Α'.

Ἤτανε γλυκοχάραγμα
δὲν ἔφεγγεν ἀκόμα,
μὸν τῶν πουλιῶν ἀρχίνιζε
νὰ λύνηται τὸ στόμα.

Σ' τὴ ῥεμματιὰ μουρμούριζε
νερὸ 'σὰν τὸ χρυσάλλι
κι' ἀγιέρι ἀνοιξιάτικο
φυσάει 'ς τὸ περιγιάλι.

Μιὰ βάρκα ἐπερίμενε
μὲ τὰ πανία ἁπλωμένα
νὰ πάρῃ τὴν ἀγάπη μου
μακρὰν ἀπὸ τερμένα.

Κύτταξε τὴ' βαρυόμοιρη
σὰν νύφη μέσα μπαίνει
"Ὥρα καλή σ', ἀγάπη μου!"
καὶ 'κείνη πικραμένη,

"Σ' ἀφίνω 'γειά μ' ἀπήντησε
πάλι θὰ νταναμωθοῦμε.
"μ' ἂν πάλι καὶ ἡ θάλασσα . . ."
"Ἐλᾶτε μὴν ἀργοῦμε!"

Τοῦ ναύτη ἐπετάχτηκε
φωνὴ ἀπὸ τὰ χείλη·
Τὸ λόγο δὲν ἀπέσωσεν,
ἡ ἀτυχή μου φίλη,

Κι' ἡ βάρκα πανιὰ ἔκαμε
καὶ τὸ γαλάζιο κῦμα
πολὺ ἀῤῥὸν ἐξέβραζε,
λές κ' ἔσκαφ' ἕνα μνῆμα . . .

Τρεῖς ὥραις δὲν ἀπέρασαν
βροντᾶει ἀστροπελέκι,
καὶ τὴ βαρκοῦλα σύγνεφο
μαῦρο τὴν παραστέκει.

'Βοήθα, παναγιά μου!"
ἡ ἄμοιρη φωνάζει
τὸ 'ναύτη 'ποῦ δὲν τρόμαζε
ἄνεμος καὶ χαλάζι,

Τὸ κῦμα τὸ ἀχόρταγο
ποῦ σὰ στοιχειὸ μουγκρίζει
τῶνα κουπὶ του ἄρπαξε
καὶ τὸν ἀνανταρνίζει·

Μὰ 'κεῖνος ὅπου ἤτανε
'σ τὴ θάλασσα δελφῖνι
καιρὸ πολὺ δὲν ἔχασε
τἄλλο κουπὶ ἀφίνει,

Καὶ ῥίχνεται 'ς τὴν θάλασσα
νὰ φθάσῃ τὸ χαμένο,
οὔτε κὰν σκολογίζεται
τὸ κῦμα τἀφρισμένο . . .

Β'.

Καβάλλα ὁ ναύτης εἶναι 'ς τὸ κῦμα
καὶ τὸ χαμένο του τὸ κουπί
μὲ τῶνα χέρι δυναμωμένα
ὅσο 'μποροῦσε σφιχτὰ κρατεῖ,

Πάντα τὸ πέλαγο βουνὰ σηκώνει
τὸν ναύτη βάφτει μέσ' τὸν ἀφρό,
τὴ βάρκα πάντεχε ὅτι σημώνει
μὰ ὁ ὄλιος ἔχανε τὸν τρό,

Βράζει ἡ θάλασσα κ' ἡ βάρκα μόνη,
δίχως τιμόνι, δίχως κουπὶ . . .
τὸ ναύτη θάρρος τὸν ἀνδρειώνει
τὴν βάρκα φθάνει καὶ τὴν κρατεῖ.

'Αλλ' ἡ χαρά του Καδμεία νίκη
στὴν βάρκα ὅταν μὲ μιὰ ψυχή
νὰ λείπῃ 'κείνη θῶρῃ καὶ· φρίκη
κραυγάζει ὁ ἄλλος, καὶ ξεψυχεῖ . . .

Νικόλαος Δόσιος.

ΠΡΟΣ ΤΙ ΚΛΑΙΩ ΚΑΙ ΘΡΗΝΩ;

Ὅταν Φοῖβος ἀνατέλλῃ εἰς ἐκτάσεις σαπφειρώδεις
Καὶ γλυκεῖα αὔρα παίζῃ μὲ τὰ πράσινα τὰ φύλλα·
Ὅταν κάλυκες ἀνθέων διανοίγωσιν εὐώδεις,
Κ' ἐπὶ κλάδων πεύκης ᾄδῃ γλυκολάλος Φιλομῆλα,
Πρὸς τί κλαίω καὶ θρηνῶ;

Ὅταν εὔχαρις τὴν νύκτα ἀνατέλλῃ ἡ Σελήνη
Καὶ ἀστέρες σπινθηρίζουν παμπληθεῖς εἰς τὸν αἰθέρα
Ὅταν νήδυμον ὑπνώττῃ ἀπαυδήσασα ἡ σφαῖρα,
Καὶ ἀτάραχος ἀνάσσῃ πανταχοῦ σιγῆς γαλήνη
Πρὸς τί κλαίω καὶ θρηνῶ;

Ὅταν εὔσομος τὴν σφαῖραν τῶν ἀνθέων στέφῃ τάπης
Κ' ἐπανέρχονται οἱ ᾠδαὶ τῆς ἀνοίξως οἱ πρῶτοι,
Ὅταν χαίρουσα ἡ φύσις ᾠδῇ ᾄσματα ἀγάπης
Καὶ γαλκῶν καὶ τυμπάνων πανταχοῦ ἠχῶσι κρότοι,
Πρὸς τί κλαίω καὶ θρηνῶ;

Ἡ γλυκεῖα φίλη ὅταν ἱλαρὰ μὲ ἀτενίζῃ
Καί μοι τείνῃ μειδιῶσα χεῖρ' ἀβράν καὶ ἁπαλήν,
Κ' εἰς τὰ στήθη μου στηρίζει νευχελῶς τὴν κεφαλήν,
Ὅταν ἄσματα ἐρώτων ς' τὰς ἀγκάλας μου φελίζῃ
Διατὶ πάλιν θρηνῶ;

Δ. Τζαμαρέλος.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 216.)

Παραθέτομεν σήμερον μικρὰν εἰκόνα παριστῶσαν τὴν γέφυραν, τὴν συνδέουσαν τὴν νῆσον Εὔβοιαν μετὰ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος. Πᾶς ὁ διαπλεύσας τὸ στενόν, τὸ χωρίζον τὴν Εὔβοιαν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, εἶδε βεβαίως τὴν γέφυραν ταύτην, κάτωθεν τῆς ὁποίας παρίσταται τὸ περίεργον φαινόμενον τῆς παλιρροίας· πάντες δὲ οἱ διὰ ξηρᾶς μεταβάντες ἀπὸ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος εἰς τὴν Εὔβοιαν διῆλθον διὰ τῆς γεφύρας ταύτης, ὅθεν τὸ θέαμα εἶναι μαγευτικὸν παρουσιαζομένης τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Χαλκίδος ἐν ὅλῃ τῇ ῥωμαντικῇ αὐτῆς μεγαλοπρεπείᾳ.

Ἡ Εὔβοια εἶναι, ὡς γνωστόν, μία τῶν ὡραιοτέρων τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχιῶν, νῆσος κατάφυτος καὶ εὔφορος, περιέχουσα πλῆθος κτημάτων καλῶς καλλιεργημένων. Ὅτι δὲ καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὰ περὶ τῆς Χαλκίδος ἦσαν πλούσια εἰς μεταλλεῖα καὶ μάλιστα εἰς μεταλλεῖα χαλκοῦ ἀποδεικνύει καὶ αὐτὴ ἡ ὀνομασία τῆς πρωτευούσης αὐτῆς, τῆς Χαλκίδος. Ἐν Εὐβοίᾳ εὕρηται καὶ ἡ Κύμη, παρὰ τὴν ὁποίαν κεῖται τὸ μεταλλεῖον τῶν φαιανθράκων, τὸ ἐπ' ἐσχάτων καλλιεργηθέν. Οἱ φαιάνθρακες τῆς Κύμης εἶναι ἄριστη καύσιμος ὕλη, καὶ ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ χρῆσις αὐτῶν θέλει γενικευθῆ, καὶ μάλιστα ὅταν ἀναλογισθῇ τις πόσον συμφερωτέρα εἶναι ἡ τιμὴ αὐτῶν ἀπέναντι τῆς τιμῆς τῶν μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγομένων ἀγγλικῶν γαιανθράκων, τὰ ὁποῖα ἐπιβαρύνονται διὰ ναύλων καὶ ἄλλων ἐξόδων. Ἐν Εὐβοίᾳ ὑπάρχουσιν ἐπίσης καὶ πολλὰ ἰαματικὰ ὕδατα, ὡς τὰ τῆς Αἰδηψοῦ, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ἀντάξια τῶν καλλιτέρων τῆς Εὐρώπης μεταλλικῶν ὑδάτων.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΕΝ ΣΙΒΗΡΙΑι.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 217.)

Αἱ ἐκτεταμέναι κτήσεις τῆς Ῥωσσίας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦνται ὑπὸ διαφόρων φυλῶν· ἀλλ' εἰς τὰ πέριξ τῶν κυριωτέρων πόλεων καὶ τῶν μεταλλείων εἰσὶν ἐγκατεστημένοι πολλοὶ χωρικοὶ ἐκ τῆς εὐρωπαϊκῆς Ῥωσσίας καταγόμενοι, ὧν τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα ὀλίγιστα διαφέρουσιν ἀπὸ τῶν Ἀσιανῶν αὐτῶν γειτόνων, τῶν πρὸς δυσμὰς τῶν Οὐραλίων ὀρέων κατοικούντων. Τοιούτους Ῥώσσους χωρικοὺς καταγομένους ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ ζῶντας ἐν Ἀσίᾳ παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκών. Παρίστανται δὲ οἱ χωρικοὶ οὗτοι ὅπως μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πλησιοχώρου πόλεως· αἱ ἅμαξαι εἶναι πλήρεις καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων ὅλων ἀπεικονίζεται ἡ χαρὰ ἐκείνη καὶ εὐθυμία, ἃς γεννᾷ ἐν μέρει μὲν τὸ ψῦχος ἐν μέρει δὲ καὶ ἡ προσδοκία τῶν διασκεδάσεων, ὧν θέλουσι μετάσχει ἐν τῇ ἀγορᾷ. Σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα ὅτι ἡ Σιβηρία δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς χώρα ἄκαρπος καὶ χέρσος· ὅλως τοὐναντίον καὶ τὰ ἀπωρικὰ καὶ τὰ χορταρικὰ εἶσὶν ἄφθονα, ὡς καὶ οἱ ἰχθῦς καὶ τὰ κρέατα. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν σημειοῦμεν τιμάς τινας ὅλως προχείρως· ἡ λίβρα τοῦ κρέατος ἔχει 25 λεπτά, τὸ βούτυρον εἶναι εἰς τόσον εὐτελῆ τιμήν, ὥστε καὶ πλούσιοι καὶ πτωχοὶ δὲν τρώγουσι τὸν ἄρτον ἢ ἠλοιμμένον βουτύρῳ. Ἐπίσης καὶ τὸ γάλα εἶναι εὐθυνώτατον, διότι καὶ αἱ δαμάλεις εἶναι πολλαὶ καὶ αἱ βοσκαὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων. Ἐν καιρῷ χειμῶνος ἡ ἀγορὰ τῆς Ἰρκούτσκης, πόλεως σημαντικῆς τῆς Σιβηρίας, παριστᾷ θέαμα ὅλως πρωτότυπον καὶ περίεργον· οἱ κρεωπῶλαι ἐκθέτουσι τοὺς ἐσφαγμένους αὐτῶν βόας, ἀμνοὺς, μόσχους, χοίρους κτλ. ὀρθοὺς ἐπὶ τῶν ποδῶν των ἢ εἰς θέσεις φανταστικάς, καὶ οὕτω δύνανται οὗτοι ἕνεκα τοῦ ψύχους νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ ἑβδομάδας ὁλοκλήρους χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐλαχίστη ἀποσύνθεσις. Ἐν ἀπεράντοις δὲ σωροῖς κεῖνται οἱ πεπηγμένοι ἰχθύς. Παρατηρήθη ὅτι τὰ τρόφιμα ταῦτα διατηροῦνται καλλίτερον ἢ τὰ τρόφιμα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μεταφέρονται ἐν κιβωτιδίοις ἑρμητικῶς κεκλεισμένοις ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ἐξ Αὐστραλίας. Ὅτι ἐν ἡμέραις ἀγορᾶς ἀφθόνως ῥέει ἡ ῥακή, περὶ τούτου οὐδεὶς νομίζομεν ἀμφιβάλλει, ὅστις εἴτε ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως εἴτε καὶ ἐξ ἀκοῆς γινώσκει τὰς φιλοπότους τάσεις τοῦ Ῥώσσου χωρικοῦ.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΡΡΕΝ.

(Διήγημα.)

(Συνέχεια καὶ τέλος, ὅρα προηγούμ. τεῦχος.)

Πρῶτον μέλημα τοῦ πτωχοῦ ἐφημερίου ἦτο νὰ σπεύσῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τιμηματάρχου, παρ' ᾧ μετ' εὐκολίας πολλῆς εἰσήχθη.

Ὁ πολίτης Δεμκρέ, οὗ τὸ ὄψος ἦτο πολὺ ἐπιβλητικώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑποουργοῦ, ἔλαβε τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου, τὸ ἀνέγνωσε καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Περρὲν νὰ καθήσῃ, τὸν ἠρώτησε σοβαρῶς, ἂν αὐτὸς ὀνομάζετο Μιχαὴλ Περρέν.

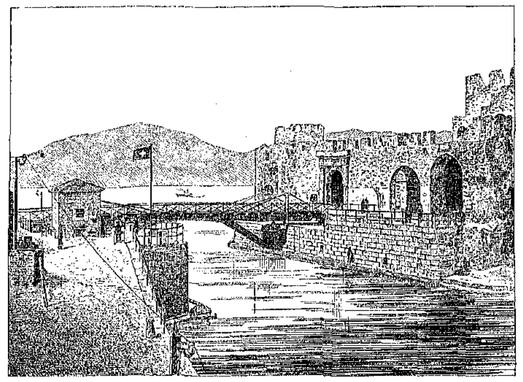

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ.

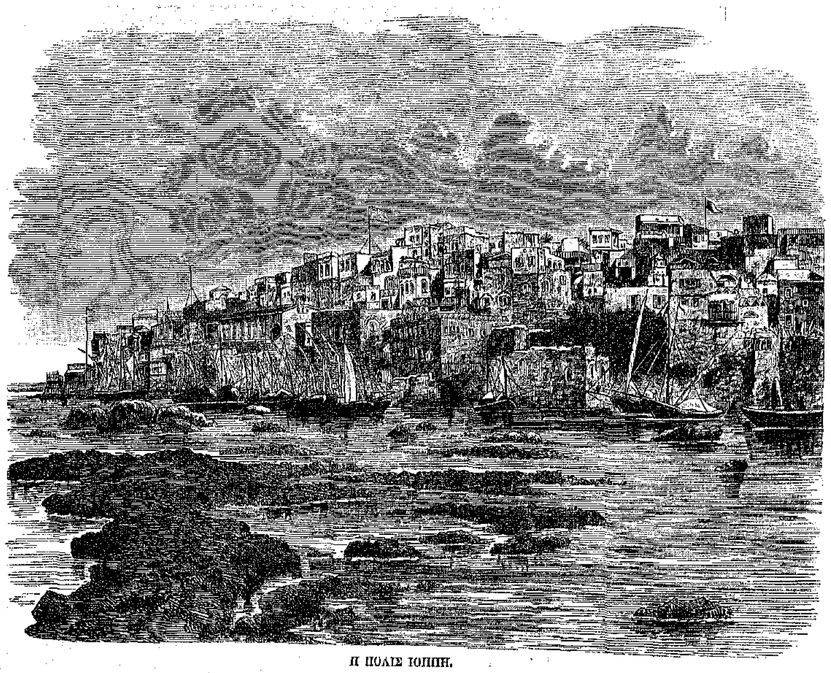

Η ΠΟΛΙΣ ΙΟΛΙΗΝ.

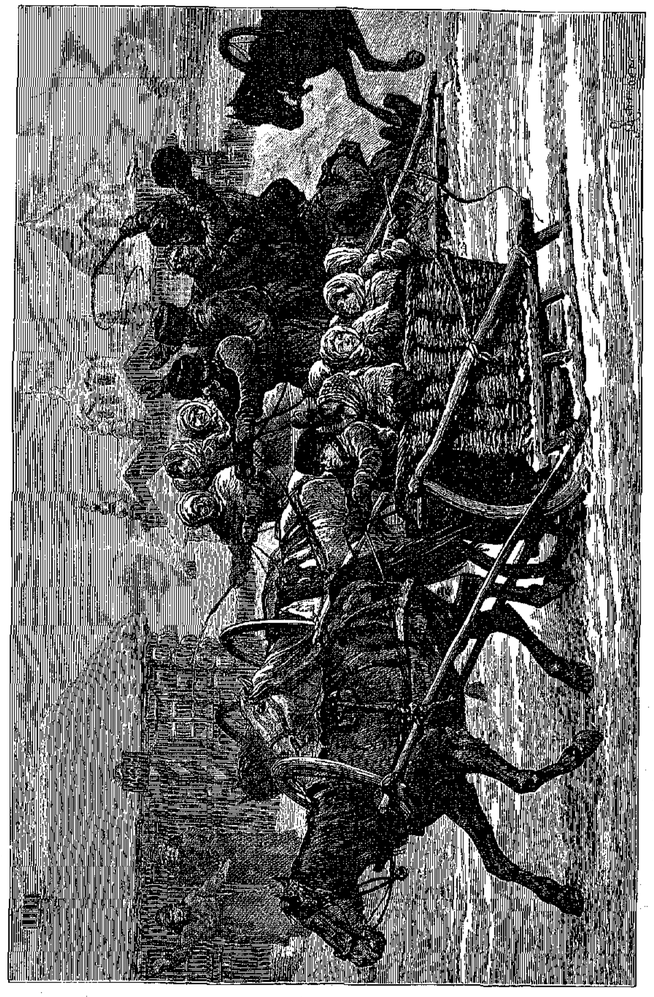

Ο ΑΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΕΝ ΣΙΗΡΙΑ.

— Ἐγὼ εἶμαι, πολῖτα.

— Καὶ εἶδες τὸν ὑπουργόν;

— Πρό τινων μόλις στιγμῶν. Συνδιελέχθημεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὡς συνδιαλέγονται δύο παλαιοὶ φίλοι, οἵτινες πρὸ πολλοῦ δὲν εἶδον ἀλλήλους.

— Κάθησε, πολῖτα Περρέν. Ποία εἶναι ἡ θέλησις τοῦ ὑπουργοῦ, νὰ συνεννοῆσαι κατ' εὐθεῖαν μετ' αὐτοῦ ἢ μετ' ἐμοῦ;

— Νομίζω, ὅτι ἀφ' οὗ μὲ ἀπηύθυνεν ἐνταῦθα . . .

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὁ ὑπουργὸς οὐδὲν σοὶ εἶπε θετικὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, σημαίνει ὅτι θὰ συνεννοῆσαι μετ' ἐμοῦ.

— Καὶ πότε πρέπει ν' ἀρχίσω τὴν ἐργασίαν μου;

— Ἄνευ ἀναβολῆς· διότι ὁ ὑπουργὸς ἀντέλλων μοι νὰ σὲ πληρόνω ἀδρῶς, νομίζει βεβαίως ὅτι ἔχει ἀνάγκην τῆς ἱκανότητός σου καὶ τοῦ ζήλου σου.

— Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ζῆλόν μου, ὦ! περὶ τούτου ἐγγυῶμαι, ἀπήντησεν ὁ Μιχαήλ· ἐλπίζω δὲ ὅτι ἅμα ὀλίγον γυμνασθῶ καὶ ἡ ἱκανότης μου θ' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν ζῆλόν μου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου ποσῶς, εἶπεν ὁ Δεμαρέ. Σὲ κρίνει ἀνὴρ ὅστις οὐδέποτε ἀπατᾶται. Θὰ σ' ἐγγράψω εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπαλλήλων μου· θὰ ἔχῃς εἴκοσι φράγκα τὴν ἡμέραν, καὶ ἡ μισθοδοσία σου ἄρχεται ἀπὸ σήμερον.

Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ὁ δυστυχὴς ἐφημέριος ἠγανάκτησε νὰ κρατηθῇ ὅπως μὴ ἐκφράσῃ δι' ἐπιφωνήματος τὴν ἣν ἠσθάνετο ἐνδόμυχον χαράν.

— Ἐπιθυμῶ τὸ ταχύτερον νὰ φανῶ χρήσιμος, ἀπήντησεν, ὅπως ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἄκραν καλωσύνην τοῦ Ἰωσὴφ καὶ σοῦ· καὶ ἂν θέλῃς νὰ μοι ὁρίσῃς τὴν ἐργασίαν . . .

— Διὰ σήμερον οὐδὲν ἔχω ἰδιαίτερον νὰ σοὶ ὁρίσω· ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ἔρχεσαι νὰ μὲ ἰδῇς. Ἐν τοσούτῳ δύνασαι νὰ περιέλθῃς τὴν πόλιν, τοὺς δημοσίους περιπάτους καὶ νὰ γεωματίσῃς εἰς τὰ ἐστιατόρια, τὰ πλουσιώτερα καὶ πολυτελέστερα·

— Ὦ! ὡς πρὸς τὰ πλούσια καὶ πολυτελῆ ἐστιατόρια, αὐτὰ δὲν θὰ μὲ ἴδωσι βεβαίως, εἶπεν ὁ Μιχαὴλ Περρὲν μειδιῶν· εἶναι πολὺ ἀκριβὰ διὰ τὸ πουγγί μου.

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ ἐμηματάρχης· δὲν ἔχεις ἀρκετὰ χρήματα. Ἰδοὺ λάβε προκαταβολικῶς μίαν δεκαπενθημερίαν τοῦ μισθοῦ σου. Αὐτὰ ἀρκοῦν, ὑποθέτω;

— Ἀρκοῦν καὶ ἐπὶ πολύ, σοὶ τὸ ἐγγυῶμαι, εἶπεν ὁ ἐφημέριος πλήρης εὐγνωμοσύνης· ἀλλ' αἰσθάνομαι τύφιν συνειδότος, πρὶν ἀκόμη ἐργασθῶ . . .

— Αὐτὴ εἶναι ἡ συνήθεια ἐδῶ· ὁ ὑπουργὸς ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισκέπτεσαι τὰ καλλίτερα μέρη.

— Ποῖος καλὸς ἄγγελος μὲ ὡδήγησε πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς τούτους ἀνθρώπους! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Περρὲν ἀποχαιρετῶν τὸν ἐμηματάρχην. Οὗτος τῷ εἶπε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πρὸ τῆς δευτέρας ἑκτῆς ἂν ἔχῃ τί σπουδαῖον νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ.

Ἐὰν ὁ πρῶτος συλλογισμὸς τοῦ ἐφημερίου, ἅμα εἶδεν ἐν χεροὶν αὐτοῦ τὰ τριακόσια φράγκα, ἦτο πρὸς τὸν Θεόν, ὁ δεύτερος συλλογισμὸς ἦτο διὰ τὴν Μαγδαληνήν. Οὔτε νὰ φάγῃ ἐσκέφθη πρὶν ἢ γράψῃ τέσσαρας ὅλας σελίδας πρὸς τὴν καλὴν αὐτοῦ ἀδελφήν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπέστειλε καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ θησαυροῦ του. Τότε δὲ ἐλαφρὸς καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς τοῦ πολίτου Δεμαρὲ καὶ νὰ περιέλθῃ τὴν πόλιν.

— Ἔχω ἐμπρός μου τέσσαρας καλὰς ἡμέρας, εἶπε καθ' ἑαυτόν· ἂς διασκεδάσωμεν ὀλίγον!

Ἤρξατο ἑπομένως περιερχόμενος τὴν πρωτεύουσαν. Οἱ Παρίσιοι, οἵτινες μᾶχρι τοῦδε τῷ ἐφαίνοντο πόλις μελαγχολική, λοσπώδης, ὀμιχλώδης, αἴφνης ἀνέλαβον εἰς τὰ ὄμματά του ὄψιν χαρίεσσαν, διότι αὐθυμος ἄνθρωπος βλέπει πάντοτε τὰ πράγματα ὅλως ἄλλως ἢ ὅτι τὰ βλέπει ἄνθρωπος τεθλιμμένος. Ἐθαύμαζε τὰ λαμπρὰ οἰκοδομήματα, τὰς εὐρείας γεφύρας, τὰς πλατείας καὶ λεωφόρους, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εὑρίσκετο ἐν τόπῳ μαγευμένῳ· ἅμα εἰσῆρχετο εἰς οἰνοπωλεῖον ἢ καφενεῖον ἐθαμβοῦτο ὑπὸ τῆς πολυτελείας τοῦ καταστήματος.

— Ὦ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤτο ἐδῶ ἡ Μαγδαληνή, ἔλεγε συχνὰ καθ' ἑαυτόν· δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃ ὅταν θὰ τῇ περιγράψω ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια πράγματα.

Αἱ μεγάλαι λεωφόροι τῷ κατέστησαν ὁ προσφιλέστερός του περίπατος· διήρχετο ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ πλῆξιν οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν· μόνον τὸ ἑσπέρας ἀνεζήτει πάλιν τὸ ξενοδοχεῖόν του, καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ δωματίῳ ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην του τὰ θαυμάσια τῆς ἡμέρας καὶ τὰ πλούσιά του γεύματα, περὶ τῶν ὁποίων ὁ πτωχὸς ἐφημέριος οὐδὲ κἂν εἶχεν ἰδέαν.

Τὴν Δευτέραν ὁ Μιχαὴλ Περρὲν μετέβη εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὡς εἶχε διαταχθῇ, ἀνησυχῶν ὀλίγον καὶ συλλογιζόμενος ἂν εὐσυνειδότως εἶχεν ἐκτελέσει τὸ καθῆκόν του.

— Ἀ! σὺ εἶσαι; τῷ εἶπεν ὁ πολίτης Δεμαρέ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτει ἐν τῷ γραφείῳ του σπουδαῖον τι ἔγγραφον. Καλά! Ποῦ τὸ ἔβαλα; . . . Καὶ τί ἔκαμες καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας;

— Διέτρεξα τὴν πόλιν, ὡς νὰ ἤμην εἰκοσαετὴς νεανίας, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος εὐθύμως.

— Πιστεύω ὅτι ὁ διάβολος ἔβαλε τὴν οὐράν του, ἐπανέλαβεν ὁ ἐμηματάρχης, ἀνοίγων συρτάριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔγεμε ἀκόμη ἐξετάσει. — Τὰ κάντα ἦσαν ἥσυχα, πιστεύω;

— Ἡσυχάτατα· ὅλος ὁ κόσμος ἐφαίνετο χαίρων καὶ διασκεδάζων ὡς ἐγώ.

— Καὶ ὅμως δὲν λείπουν οἱ δυσηρεστημένοι . . . Μήπως μετέφερα τὸ ἔγγραφον εἰς τὴν οἰκίαν μου χωρὶς νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι;

— Ναί, δυσηρεστημένοι, πραγματικῶς. Τοῦτο μοὶ ἔλεγε χθὲς πτωχὸς ἄνθρωπος, ὃν κατὰ τύχην συνήντησα καθ' ὁδόν, καὶ ὅστις δὲν ἦτο διόλου εὐχαριστημένος.

Ὁ ἐφημέριος ἐσιώπησεν.

— Λέγε, λέγε, εἶπεν ὁ ἐμηματάρχης, ὅστις ἀπεσφράγιζε δύο ἐπιστολὰς μετ' ἀνυπομονησίας· λέγε, σὲ ἀκούω. Ζητῶ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκω . . . Λοιπόν; Καὶ τί ἄνθρωπος ἦτο αὐτός;

— Ἀρχαῖος σωματοφύλαξ τοῦ πρίγκηπος.

— Νέος ἀκόμη; . . . Ὦ! εἶναι νὰ τρελλαθῇ τις!

— Τῆς ἡλικίας μου περίπου.

— Τέλος πάντων, τὸ εὗρον! Ἀρκετά μ' ἐβασάνισεν! — Λοιπόν, ὁ ἀρχαῖος σωματοφύλαξ;

— Μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν του.

— Μεγάλη του ἡ ἐμπιστοσύνη!

— Ἁπλούστατον πρᾶγμα· ἐγὼ πρῶτος τῷ διηγήθην ὅτι ἤμην ἐφημέριος, καὶ ὅτι . . .

— Πῶς; τῷ εἶπες ὅτι ἦσο ἐφημέριος; διέκοψεν ὁ Δεμαρὲ ἀνακαγχάζων.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Περρὲν μετ' ἀπορίας.

— Καλά, καλά, εἶπεν ὁ ἐμηματάρχης. Ἐγέλασα, διότι ἂν μοὶ ἔλεγες ὅτι ἦσο ἄλλοτε ἐφημέριος, τοῦτο δὲν θὰ μ' ἐξέπλησσε διόλου, τόσον πολὺ ἔχεις τὴν συμπεριφορὰν ἀνδρός, ὅστις ἐφόρεσε ῥάσον.

— Αὐτοῦ τοῦ κληρικοῦ ὕφους δὲν ἠμπόρεσα ποτὲ ν' ἀπαλλαχθῶ, ἂν καὶ πολλάκις ἐκινδύνευσα νὰ πάθω ὡς ἐκ τούτου, εἶπεν ὁ Περρὲν ἀναστενάζων.

— Τώρα ὅμως τὸ ὕφος τοῦτο σὲ ὠφελεῖ πολύ· τὸ πρόσωπόν σου, ἡ συμπεριφορά σου, οἱ τρόποι σου, ὅλα ἐμπνέουσιν ἐμπιστοσύνην πολλήν.

Ὁ ἐφημέριος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν εἰς δεῖγμα εὐχαριστήσεως.

— Καὶ ἀναμφιβόλως, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐμηματάρχης, ὁ ἀγαθὸς πολίτης, ὃν ἀπήντησας ἐν τῇ λεωφόρῳ, ζῇ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὡς ὅλοι οἱ φίλοι του; Ἐλπίζει προσεχῶς θελτίωσιν τῆς τύχης του;

— Βεβαίως ἐλπίζει.

— Καὶ ποῦ στηρίζει τὰς ἐλπίδας του ταύτας;

— Ἀγνοῶ. Ἐννοεῖς ὅτι συναντήσας με πρώτην φορὰν δὲν ἠδύνατο νὰ μοὶ εἴπῃ ὅλα τὰ μυστικά του.

— Ἐννοῶ· ἀπήντησεν ὁ ἐμηματάρχης. Συνεφωνήσατε ὅμως νὰ συναντηθῆτε καὶ πάλιν;

— Ἐσυμφωνήσαμεν νὰ παίξωμεν ὁμοῦ ζατρίκιον ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἦμαι ἐλεύθερος νὰ μεταβῶ εἰς τὸ τουρκικὸν Καφενεῖον.

— Καὶ τίς σ' ἐμποδίζει εἰς τοῦτο;

— Ἐὰν ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν θὰ μοὶ δώσῃς σήμερον, ἐπασχολήσῃ ὅλην μου τὴν ἡμέραν . . .

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχω ἄλλην ἐργασίαν διὰ σέ, ἀπήντησεν ὁ Δεμαρέ· δύνασαι ἑπόμενος νὰ πράξῃς ὅ,τι θέλεις μέχρι τῆς Πέμπτης ὅτε ἐπιθυμῶ πάλιν νὰ σὲ ἴδω.

Ὁ Μιχαὴλ Περρὲν φοβούμενος μὴ καταστῇ ὀχληρὸς ἐχαιρέτισε τὸν προϊστάμενόν του καὶ ἔσπευσε ν' ἀναχωρήσῃ, ἀπορῶν πῶς ἐμισθοδοτεῖτο τόσον πλουσίως διὰ νὰ μὴ κάμῃ οὐδέν. Βέβαιος ὢν ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐργασθῇ ἐμειδία καθ' ἑαυτὸν περιερχόμενος τὰς παροχθίους ὁδοὺς καὶ ἔτριβε τὰς χεῖράς του·

— Καὶ ἄλλας τρεῖς ἡμέρας ἀναπαύσεως, ἐψιθύριζεν· ἂς ἐπωφεληθῶ τῆς ἐλευθερίας ταύτης!

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην ὁ ἐφημέριος, ἀφ' οὗ ἐπὶ δύο ὅλας ὥρας ἐπερίμενεν ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ ἐμηματάρχου μετ' ἄλλων τινῶν ἀνδρῶν ἀγρίων τὴν ὄψιν, εἰσήχθη τέλος παρὰ τῷ πολίτῃ Δεμαρέ, ὅστις εὐθὺς τῷ προσεμειδίασε καὶ τῷ εἶπε·

— Λοιπόν, τί νέα;

— Νέα; ἀπήντησεν ὁ Περρὲν μετ' ἀπορίας.

— Ναί, ὁσάκις ἔρχεσαι, ἔχεις βεβαίως κἄτι νὰ μοὶ εἴπῃς.

— Πράγματι, πολῖτα, ἔχομεν σήμερον Πέμπτην, καὶ ἦλθον νὰ πληροφορηθῶ ποίαν ἐργασίαν θὰ μοὶ δώσῃς.

— Καμμίαν! Καμμίαν! Δὲν σοὶ εἶπον ἐπανειλημμένως νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλεις, νὰ περιέλθῃς τὴν πόλιν, νὰ διασκεδάσῃς.

— Καλά, ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος γελῶν· ἀλλ' ἐγὼ ὅλην τὴν ἡμέραν τοῦ Θεοῦ τοῦτο μόνον κάμω.

— Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἐμοῦ. Ἔπαιξες τὸ ζατρίκιόν σου; Εἶδες πάλιν τὸν φίλον σου, τὸν ἀρχαῖον σωματοφύλακα;

— Ὄχι.

— Ὄχι; εἶπεν ὁ Δεμαρέ, ὅστις κυρίως εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῶν βασιλικῶν ἐφίστα κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὅλην του τὴν προσοχήν. Τοὐλάχιστον ἔμαθες τὸ ὄνομά του;

— Δὲν μοὶ τὸ εἶπεν.

Ὁ ἐμηματάρχης ἤγειρε μειδιῶν τοὺς ὤμους.

— Θὰ τῷ ἔδειξες παρὰ πολλὴν εὐφυΐαν.

— Τοὐναντίον, ἀπεκρίθη ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος· εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῷ εἶπον ὅτι εὐφυὴς δὲν εἶμαι πολύ.

— Περὶ τούτου ἀρχίζω καὶ ἐγὼ νὰ πείθωμαι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δεμαρέ, ὅστις προσέθηκε μεγαλοφώνως· Ἐξακολούθει, πολῖτα Περρέν· θὰ ἴδωμεν τὴν ἐρχομένην Δευτέραν.

— Πραγματικῶς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἐφημέριος ἀπερχόμενος τοῦ ὑπουργείου· ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθήσῃ οὕτω, πρέπει νὰ κολακευθῶ ὅτι ἔλαβα θέσιν ἀρκετὰ εὔκολον. Ἐν ὅσῳ ἡ ἐργασία μου θὰ συνίσταται νὰ ἐπισκέπτωμαι δὶς τῆς ἑβδομάδος τὸν προϊστάμενόν μου, δὲν ὑπάρχει φόβος ν' ἀπολυθῶ τῆς ὑπηρεσίας μου ἕνεκα ἀνικανότητος. Ἀλλά, τοῦτο εἶναι φροντὶς των· ἐγὼ δεικνύω ὅσον δύναμαι καλὴν θέλησιν.

Ὅτε τὴν Δευτέραν εἰσήχθη πάλιν παρὰ τῷ ἐμηματάρχῃ, οὗτος τῷ εἶπεν·

— Ὁ κλητήρ μοὶ εἶπεν ὅτι ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας περιμένεις. Εἶχον ἐργασίαν, ἄλλως θὰ σ' ἐδεχόμην ταχύτερον. Θὰ ἔχῃς βεβαίως σήμερον σπουδαῖόν τι νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς.

— Οὐδέν, πολῖτα, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ ἐφημέριος· ἔρχομαι πάντοτε ἐνωρὶς διὰ νὰ μὲ ἔχῃς πρόχειρον ὅταν μὲ καλέσῃς.

Ὁ ἐμηματάρχης προσέβλεψεν αὐτόν, ἀσκαρδαμυκτί·

— Βέβαιον εἶναι, εἶπεν, ὅτι θαυμασία εἶναι ἡ ἀκρίβειά σου, πολῖτα Περρέν· χθὲς ἀκόμη ὡμίλουν περὶ τούτου μὲ τὸν ὑπουργόν, προσέθηκε μειδιῶν.

— Ἐλπίζω ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο ποτὲ δὲν θὰ ἔχετε κατ' ἐμοῦ παράπονα, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος μεθ' ὑποκλίσεως.

— Διέρχεσαι λοιπὸν τὰς ἡμέρας ἐν τῷ δωματίῳ σου, ἠρώτησε πάλιν ὁ Δεμαρέ.

— Ἐγώ; τρέχω ὅλην τὴν ἡμέραν· χθὲς ἔκαμα τοὐλάχιστον δέκα μίλια ἐντὸς τῆς πόλεως.

— Καὶ τίποτε δὲν εἶδες, τίποτε δὲν ἤκουσες ἄξιον λόγου; Τίποτε δὲν εἴλκυσεν ἐξαιρετικῶς τὴν προσοχήν σου;

— Ὦ! ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος γελῶν· τὴν προσοχὴν ἐλκύουσι πολλάκις ἀσήμαντα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὅλα ἀνάξια τῆς προσοχῆς σου.

— Καλά, καλά! εἶπεν ὁ ἐμηματάρχης. Ἐλθὲ αὔριον πάλιν.

Μόλις δὲ ὁ Μιχαὴλ Περρὲν εἶχεν ἀπέλθει καὶ ἀμέσως ὁ Δεμαρὲ κρούσας τὸν κώδωνα προσεκάλεσεν ἕνα τῶν ἀστυνομικῶν κατασκόπων, τῶν εὑρισκομένων ἐν τῷ προθαλάμῳ.

— Ν' ἀκολουθήσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν κυστανόχρουν ἐπενδύτην, τῷ εἶπε· νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ αὔριον τὸ πρωὶ ἐλθὲ νὰ μοὶ κάμῃς τὴν ἀναφορὰν σου.

Μέχρι τῆς ἑσπέρας ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος δὲν ἔκαμεν ἓν ὄβημα, ἓν νεῦμα, δὲν εἶπε μίαν λέξιν χωρὶς νὰ μὴ παρακολουθῆται ὡς σκιὰ ὑπὸ τοῦ ἐξηκσημήμενου ἀπόπτου του, ὥστε τὴν ἐτιοῦσαν ὅτε εἰσήχθη παρὰ τῷ ἐμηματάρχῃ οὗτος ἐγνώριζε κάλλιον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πῶς εἶχε διέλθει τὴν ἡμέραν του.

— Τώρα πλέον, ἐσυλλογίζετο ὁ ἐμηματάρχης, δὲν θὰ σιωπήσῃ ἐκτὸς ἂν ἦναι κωφός, τυφλὸς ἢ ἄλαλος.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μιχαὴλ Περρὲν τῷ εἶπεν·

— Ἐλπίζω, ὅτι σήμερον θὰ μοὶ εἴπῃς τι περὶ τῆς χθεσινῆς σου ἡμέρας.

Ὁ ἐφημέριος ἠπόρει κάπως διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐδείκνυεν ὁ προϊστάμενός του· διὸ καὶ ἀπήντησε·

— Περὶ τῆς χθεσινῆς μου ἡμέρας; Διῆλθον καὶ αὐτὴν ὡς ὅλας σχεδὸν τὰς ἡμέρας μου. Τὸ πρωὶ ἐπεριπάτησα ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Καραμεικοῦ, τὸ ἑσπέρας εἰς τὰς λεωφόρους . . .

— Δὲν πρόκειται περὶ τῶν περιπάτων σου, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Δεμαρέ, ἀλλὰ περὶ ὅσων παρετήρησας καὶ εἶδες.

— Ὦ! οὐδὲν νεώτερον, ἀπήντησεν ἀφελῶς,

ὁ Μιχαὴλ Περρέν· ἀρχίζω νὰ γνωρίζω τὰ διάφορα μέρη τῶν Παρισίων ὡς τὴν τσέπην μου.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἢ παράφρων εἶναι ἢ ἄλλᾳ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δεμαρέ. Καὶ προσέθηκε μεγαλοφώνως.

— Εὐαρεστήθητι νὰ μοὶ εἴπῃς πολῖτα Περρέν, ποῦ ἀγευμάτισας χθές;

— Εἰς ἓν τῶν ἑστιατορίων τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος, ἐμβρόντητος μένων ἀπέναντι τῆς τοιαύτης ἀνακρίσεως.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἔπειτα, ἐπῆρα τὸν καφέν μου εἰς τὸ Καφενεῖον τοῦ Θόλου.

— Καὶ ἐν ᾧ ἔπινες τὸν καφέν σου, τί συνέβη;

— Οὐδὲν ἐξαιρετικόν.

— Πῶς; δὲν παρετήρησας τρεῖς νέους, συνομιλοῦντας πλησίον σου;

— Στάσου, στάσου! τώρα ἐνθυμοῦμαι· ναί, πραγματικῶς, πλησίον μου ἐκάθηντο τρεῖς ἢ τέσσαρες κύριοι· δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς ἂν ἦσαν τρεῖς ἢ τέσσαρες· ἀλλὰ καλῶς ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔπινον πάντοι.

Καὶ κατεφέροντο σφοδρῶς κατὰ τοῦ πρώτου Ὑπάτου, προσέθηκεν ὁ ἐμηματάρχης ὠργισμένος· ἐξέφερον μάλιστα καὶ ἀπειλὰς κατὰ τῆς ζωῆς του!

— Ὦ! τοῦτο ἐντελῶς ἀγνοῶ, διότι παρατηρήσας ὅτι οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ὡμίλουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁσάκις ἔστρεφον πρὸς αὐτοὺς τὸ πρόσωπόν μου, ἀποσύρθην καὶ ἐκάθησα εἰς ἄλλην τράπεζαν· ἐννοεῖς, ὅτι δὲν ἐπεθύμουν νὰ νομίσωσιν ὅτι ἀκούω ὅ,τι ἔλεγον . . .

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἀνέκραξεν ὁ Δεμαρέ. Τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶν ὅριον! Καὶ ποίαν θέσιν νομίζεις ὅτι ἔχεις ἐν τῷ ὑπουργείῳ;

— Αἴ! ἰδού, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος ζωηρῶς, τοῦτο ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ μάθω πρὸ δεκαπέντε ἤδη ἡμερῶν.

— Εἶσαι ἀστυνομικὸς κατάσκοπος!

— Κατάσκοπος;

— Ναί, κατάσκοπος!

Ὁ ἐφημέριος ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς θέσεώς του, μὲ ὅλον ἐρύθημα εἰς τὰς παρειὰς καὶ μὲ τρέμοντα χείλη . . .

— Θὰ τὸν περιμένω· θὰ περιμένω, ἐν ἀνάγκῃ, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

— Περίμενέ τον εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν ὁ κλητήρ· ἐδῶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μένῃς.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ὑπουργείου.

Μετ' ὀλίγον εἶδε τὸν Φουσὲ ἐρχόμενον ἐφ' ἁμάξης. Ὁ Μιχαὴλ Περρὲν ἔτρεξε πρὸς τὴν ἅμαξαν.

— Περίμενέ με μίαν στιγμήν, πολῖτα ὑπουργέ, εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

Ὁ Φουσὲ ἀναγνώρισεν ἀμέσως τὸν ἀρχαῖον συμμαθητήν του, καὶ τῷ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ ὑπουργὸς ἅμα ἔμειναν μόνοι. Ἀνεκάλυψες συνωμοσίαν τινά; Πῶς εἶσαι τόσον τεταραγμένος;

— Ἀνεκάλυψα, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος, ὅτι ἐνέπαιξας ἀρχαῖον συμμαθητήν σου. Ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος, οὐ δὲ εἶσαι ὑπουργός, καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν θὰ ἤθελον νὰ εἶχον πράξει ὅ,τι σὺ ἔπραξας.

— Δέν σ' ἐννοῶ· δὲν σ' ἐννοῶ ἀληθῶς!

— Δὲν ἔδωκας εἰς τὸν Δεμαρὲ διαταγάς τινας περὶ ἐμοῦ;

— Βεβαίως· μάλιστα μοὶ εἶπεν ὁ Δεμαρέ, προσέθηκε γελῶν ὁ ὑπουργός, ὅτι πολὺ ἀδίκως λαμβάνεις τὰ χρήματα.

— Ὦ! ἡ μεγαλειτέρα μου λύπη εἶναι ὅτι ἔλαβα ἀπὸ Ὑμᾶς χρήματα· διότι δυστυχῶς δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω· τὸ ἥμισυ ἑστειλα εἰς τὴν πτωχήν μου Μαγδαληνήν, καὶ ὅ,τι μοὶ μένει . . .

— Καὶ τίς ὑμᾶς περὶ ἐπισροφῆς χρημάτων, ἀνόητε; Ὅσῳ θελήσω νὰ σὲ κρατήσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, τί ἔχει νὰ εἴπῃ ὁ Δεμαρέ;

— Νὰ μὲ ἔχῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου . . . ὡς κατάσκοπον; ἀνέκραξεν ὁ Μιχαὴλ Περρὲν ἐρυθριῶν μέχρι τῶν ὤτων.

— Νομίζω ὅτι ἀργὰ πολὺ μετανοεῖς· ὅταν ἐπὶ δεκαπέντε ὅλας ἡμέρας ἀποτελᾷ τις μέρος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας . . .

— Πέξυρα τοῦτο; ἀνεβόησεν ὁ ἐφημέριος.

— Πῶς; . . . ἀληθῶς δὲν τὸ ἐγνώριζες; Σήμερον μόλις τὸ ἔμαθες;

Καὶ ὁ ὑπουργὸς συλλογιζόμενος τὸ καμικὸν τῆς σκηνῆς ἀνεκάγκασεν.

— Οὐδέποτε θὰ τὸ ἠνόουν, ἀπήντησεν ὁ Μιχαὴλ Περρὲν ὑπερηφάνως· ὁ ἄνθρωπός σου μοὶ τὸ εἶπεν αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ἐνωρὶς ἢ ἀργὰ θὰ τὸ ἐμάνθανες, εἶπεν ὁ Φουσέ, ὅστις μάτην προσεπάθει νὰ κρατήσῃ ὕφος σοβαρόν . . . Ἀλλά, φίλε μου, δὲν ἦλθες σὺ ὁ ἴδιος νὰ μοὶ παραπονεθῇς ὅτι ἀποθνήσκεις τῆς πείνης καὶ ὅτι εἶσαι πρόθυμος νὰ κάμῃς ὅ,τι δήποτε διὰ νὰ κερδίσῃς τὸν ἐπιούσιόν σου ἄρτον;

— Βεβαίως· θὰ ἤμην πρόθυμος νὰ πλύνω τὰ ματώματα τῆς οἰκίας σου, νὰ μετακομίζω τὰ καυσόξυλά σου, νὰ κάμω, ὅ,τι δήποτε μὴ ἀντιδαίνον ὄμως εἰς τὴν ἀξιοπρέπειάν μου.

Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐφημέριος ὑψωσε τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ κεφαλήν, ἣν αἱ λύπαι καὶ αἱ δυστυχίαι εἶχον προώρως λευκάνει.

Ἡ ἐντιμότης ἐξέκαιε ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπώλεσαν αὐτήν. Ὁ Φουσὲ δὲν ἐγέλα πλέον, καὶ πλησιάζων πρὸς τὸν συμμαθητήν του·

— Μιχαήλ, συνέβη παρεξήγησις, τῷ εἶπε λαμβάνων αὐτοῦ τὴν χεῖρα· ἂς τὰ λησμονήσωμεν καὶ ἂς μείνωμεν καλοὶ φίλοι, τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἔχω εἴδησιν λίαν εὐχάριστον νὰ σοὶ ἀναγγείλω.

— Θέλεις πάλιν νὰ μὲ ἐμπαίξῃς; ἠρώτησεν ὁ Μιχαὴλ Περρὲν ὑψῶν δυσπίστως τοὺς ὤμους του.

— Ὄχι, ὄχι· αἱ ἐκκλησίαι ἐγκαθιδρύθησαν πάλιν. Πρὸ πολλοῦ ὁ καρδινάλιος Γονσάλβης εὑρίσκετο ἐνταῦθα ὅπως θέσῃ τὰς βάσεις νέας μετὰ τοῦ Πάπα συμβάσεως. Ἡ σύμβασις αὕτη ὑπεγράφη· ὁ πρῶτος Ὑπατος ἀνέγγειλε τοῦτο χθὲς ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ.

— Ὦ! ἂς ἔβλεπον πάλιν τοὺς καλούς μου χωρικούς! ἂς εἰσηρχόμην πάλιν μετὰ τῆς καλῆς μου Μαγδαληνῆς εἰς τὴν ἐφημερίαν μου! ἀνέκραξεν ὁ ἐφημέριος μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς. Ἀλλ' ἡ θέσις ἐκείνη ἴσως δοθῇ εἰς ἄλλον.

— Θὰ φροντίσω νὰ μὴ συμβῇ τοῦτο, εἶπεν ὁ ὑπουργός. Ἡ ἐκκλησία σου ἦτο ἐν Βουργουνδίᾳ;

— Ναί, πλησίον τῆς Διζῶνος.

— Ταχέως θὰ λάβῃς εἰδήσεις μου· ἐν τοσούτῳ ἐπίστρεψον πλησίον τῆς ἀδελφῆς σου. Ἡ πόλις τῶν Παρισίων δὲν εἶναι διὰ σέ, καὶ ἐπειδὴ μ' ὅλον τοῦτο πρέπει νὰ ζήσῃς, λάβε αὐτά.

Καὶ ὁ Φουσὲ λαβὼν ἐκ συρταρίου τινὸς εἰκοσιπέντε εἰκοσάφραγκα, τὰ ἔτεινεν εἰς τὸν συμμαθητήν του.

— Ὄχι, ὄχι χρήματα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος ἀποκρούων τὴν χεῖρα τοῦ ὑπουργοῦ.

— Λάβε τα. Μὴ νομίσῃς ὅτι εἶναι ὡς ἀντιμοιβία διὰ τὰς ὑπηρεσίας σου, εἶπεν ὁ Φουσὰ γελῶν· αὐτὰ σοὶ τὰ δίδω ἐγώ, καὶ εἶναι διὰ σὲ καὶ διὰ τὴν ἀδελφήν σου.

— Τότε τὰ δέχομαι, ἀπήντησεν ὁ Μιχαὴλ Περρὲν συγκεκινημένος. Δὲν ἀρνοῦμαι τὴν προσφορὰν ἐνὸς τιμίου ἀνθρώπου.

Ὁ Φουσὰ ἀνεστέναξε·

— Χαῖρε, εἶπεν· ἐπίστρεψον εἰς Διζῶνα.

Τὸ πρασχὲς ἔτος ὁ Μιχαὴλ Περρὲν εἶχεν ἀναλάβει τὰ καθήκοντά του ὡς ἐφημέριος, καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο πάλιν ἡ οἰκοδέσποινα ἐν τῇ ἐφημερίᾳ. Ἡ εἰρήνη, ἡ εὐπορία, καὶ ἡ ἀσφάλεια τοῦ μέλλοντός των τοῖς ἐφαίνοντο τοσοῦτον γλυκύτερα, καθ' ὅσον ἐπὶ πολὺ εἶχον στερηθῆ αὐτῶν. Ἐὰν ἐνίοτε ἡ Μαγδαληνή, φύσει φιλοδοξοτέρα τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐφίστα τὴν προσοχήν του, ὅτι οἱ χωρικοὶ ὅλοι βλέποντες αὐτοὺς ἐξερχομένους τῆς ἐκκλησίας, ἀπεκαλύπτοντο μὲ σέβας.

— Ναί, ναί, τῇ ἀπήντα ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, οἱ καλοὶ ὅμως αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀγνοοῦν ὅτι ἐπὶ ὅλην δεκαπενθημερίαν ἦμην ἀστυνομικὸς κατάσκοπος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ Ζ'. ταύχους τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένου περιοδικοῦ συγγράμματος "Κόσμου" ἀναγινώσκομεν ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἀρχαία Ἀραβικὴ ποίησις" λαμπρὰν καὶ ἐκτενῆ ἀνάλυσιν ἑνὸς τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἀραβικῆς ποιήσεως "Τῆς ᾠδῆς τοῦ Σαμφαρᾶ ἤτοι Λαμίγετ' οὐλ ἀρέπ". Ὁ γράψας αὐτὴν, ἀνὴρ διαπρεπὴς καὶ ἔξοχος περὶ τὰ πολιτικὰ, ἐκδηλοῖ καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐπανειλημμένως κατέδειξε, δεινότητα οὐχὶ σμικρὰν περὶ τὴν Ἀνατολικὴν καὶ ἰδίᾳ περὶ τὴν Ἀραβικὴν φιλολογίαν, ἧς μέγας μύστης ὑπῆρξεν ἐπίσης καὶ ὁ ἀοίδιμος πατήρ αὐτοῦ. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ ἔμμετρος μετάφρασις τοῦ ποιήματος ἐγένετο καθ' ὅλους τοὺς κανόνας, καὶ ὅτι τὸ ὕφος αὐτῆς εἶνε ἑλληνοπρεπὲς καὶ ὑψηλόν. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ εἶνε ἀρκοῦν ἐγέγγυον, ὅπως πείσῃ τὸν ἀναγινώσκοντα περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ πρωτοτύπου θέματος καὶ περὶ τῆς ὀρθοπείας τῆς Ἑλληνικῆς μεθερμηνείας. Χαίρομεν δὲ ἐκ καρδίας, ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει κατενοήθη ἡ ἀνάγκη ὑπάρξεως ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ οἷον "ὁ Κόσμος", ὅστις πράγματι συμφώνως τῷ προγράμματι αὐτοῦ τοιαύτην ἐκλεκτὴν ὕλην τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῦ παρέχει, καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ λάβωμεν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναγνώσωμεν ἄρθρα, ὁποῖον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὰ ἐπιστημονικὰ ὑπὸ Ἀν. Σπαθάρη καὶ ἄλλα. — Ἐπὶ μᾶλλον δὲ στηριζόμεθα εἰς τὴν ἐλπίδα ἡμῶν ταύτην γινώσκοντες ὅτι ὁ ἐκδότης "τοῦ Κόσμου" κ. Ἰωάν. Ταναλίδης εἶναι ἀνὴρ λόγιος καὶ φιλόμουσος.

Σταμ. Δ. Βάλβη οἱ Γερανοὶ τοῦ Ἰβίκου καὶ ἄλλα ποιήματα. Συλλογὴ πρωτοτύπων ποιημάτων ἀποτελοῦσα τομίδιον ἐκ σελ. 64. Ὁ κύριος Βάλβης εἶναι, ὡς φαίνεται, κυρίως θεατρώτης καὶ θαυμαστὴς τῆς γερμανικῆς μούσης, διότι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ποιημάτων του παραθέτει δύο ποιήματα (οἱ Γερανοὶ τοῦ Ἰβίκου, καὶ ὁ δακτύλιος τοῦ Πολυκράτους), τὰ ὁποῖα ἐπεξειργάσθη καὶ ὁ ἔξοχος γερμανὸς SCHILLER.

Ἀνέγνωμεν μετ' ἐπιστασίας καὶ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὰ δύο ταῦτα ποιήματα τοῦ κυρίου Βάλβη καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι μεγάλως ηὐχαριστήθημεν, πρὸ πάντων διότι ἡ γλῶσσα εἶναι καθαρεύουσα καὶ ῥέουσα καὶ διότι ὁ ἑξάμετρος, ὃν μετεχειρίσθη ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ποιημάτων του ὁ ποιητής, λίαν ἐντέχνως καὶ χαριέντως ἐφαρμόζεται ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν γλώσσῃ· δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ταχέως ὁ ἑξάμετρος θέλει καταλάβει σπουδαίαν ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν ποιήσει θέσιν. Ἐκ τῶν ἄλλων ποιημάτων τῆς συλλογῆς ἐξαίρομεν τὸ "Ἐλεγεῖον εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἀοιδίμου Φιλίππου Ἰωάννου", ποίημα γεγραμμένον μὲ πολὺ αἴσθημα. Γνωρίσαντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν σεβαστὸν καθηγητὴν καὶ ἐκτιμήσαντες τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀρετὰς εὕρομεν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ πιστοτάτην, καὶ συγχαίρομεν τῷ Κυρίῳ Βάλβῃ ἐπὶ τούτῳ, διότι ἐν τῷ ἐλεγείῳ του διαφαίνεται τὸ εὐγενὲς αἴσθημα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν πολλαχῶς μοχθήσαντα ἀρχαῖον τοῦ Γένους διδάσκαλον.

Ἀλβανικὸν Ἀλφαβητάριον ὑπὸ Α. Ἰ. Κουλουριώτου. Ἐν Ἀθήναις 1882. Βιβλίον χρησιμώτατον διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἐκμάθωσι τὴν ἀλβανικὴν διάλεκτον, τὴν ἐν πολλαῖς ἔτι ἐπαρχίαις τῆς Ἑλλάδος ὁμιλουμένην. Περὶ ἀλβανικῆς διαλέκτου, τοῦ κράματος τούτου σλαβικῶν, τουρκικῶν καὶ ἑλληνικῶν λέξεων, πολλοὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ἔγραψαν καὶ ἰδίως μελέτας ἐπ' αὐτῆς ἐποιήσατο ἐμβριθεῖς ὁ διάσημος Γερμανὸς HAHN. Ἑλληνιστὶ δὲν εἴχομεν ἀκόμη ὁδηγὸν τῆς γλώσσης ταύτης· ἑπομένως τὸ ἀλβαφητάριον τοῦ κυρίου Κουλουριώτου ἐπαισθητῶν ἀναπληροῖ ἔλλειψιν. Δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως ὅτι ἀπέναντι τῆς ἡμετέρας γλώσσης πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν καὶ τὴν ἀλβανικὴν διάλεκτον ὡς γλῶσσαν τοῦ τόπου μας· οὐχ ἧττον ὅμως ἐπειδὴ ἀμιλεῖται ἀκόμη παρά τισι τῶν Ἑλλήνων, καλὸν νομίζομεν νὰ ἐπιστήσωμεν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν προσοχὴν ἡμῶν.

Ἡ ΝΗΣΟΣ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡ.

(Μετὰ εἰκόνων, ὅρα σελ. 221.)

Ἤδη ὅτε κατὰ πρῶτον ἐμφανίζονται εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς αὐλὰς ἀπεσταλμένοι τῆς βασιλίσσης τῆς νήσου Μαδαγασκὰρ πρὸς συνομολόγησιν συμβάσεων καὶ σύνδεσμον φιλίων σχέσεων, λαμβάνομεν ἀφορμὴν νὰ εἴπωμεν καὶ ἐν τῷ "Ἑσπέρῳ" βραχέα τινὰ περὶ τῆς ἀπομεμακρυσμένης ἐκείνης ἐπικρατείας, ἧς ἡ νεωτέρα ἱστορία εἶναι ἀρκούντως ἐνδιαφέρουσα· παραθέτομεν δὲ καὶ εἰκόνας τινὰς παριστώσας πρόσωπα ἐξασκοῦντα ἐπιρροὴν παρὰ τῇ αὐλῇ ἐκείνῃ.

Ἡ Μαδάγασκάρ, ἤ, ὡς λέγεται ἐν τῇ ἐγχωρίῳ γλώσσῃ, ἡ Νόση Δάμβο, ὅπερ σημαίνει "ἡ νῆσος τῶν ἀγριοχοίρων", εἶναι μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ εὐφορωτέρων νήσων τῆς ὑφηλίου. Ὑπερέχει τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἔκτασιν, τὸ δὲ κλίμα αὐτῆς εἶναι εὐκρασέστατον καὶ ὑγιεινόν· ὑπὸ ἐμπορικὴν ἔποψιν εἶναι σημαντικὴ ὡς κειμένη παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τῆς Ἀφρικῆς παραλίαν καὶ εἰς τὴν διάβασιν τῶν πρὸς τὸ νότιον τῆς Ἀφρικῆς ἀκρωτήριον διευθυνομένων πλοίων. Οἱ λιμένες αὐτῆς εἰσὶν ἐκ τῶν εὐρυτέρων καὶ ἀσφαλεστέρων τοῦ κόσμου.

Τοιαύτη νῆσος ἔπρεπε φυσικῷ τῷ λόγῳ νὰ διερεθίσῃ πρὸ πολλοῦ τὰς ἀρπακτικὰς ὀρέξεις τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, καὶ ἤδη πρὸ 250 ἐτῶν ἐξεδόθη ἔγγραφον, δι' οὗ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ ιγ'. τῇ προτροπῇ τοῦ καρδιναλίου RICHELIEU κηρύττει ἀναφανδὸν τὴν νῆσον κτῆσιν γαλλικήν, διότι "πᾶσα χώρα κατοικουμένη ὑπὸ ἀγρίων ἀνήκει εἰς ὅν τινα πρῶτος λάβῃ κατοχὴν αὐτῆς".

Μεταξὺ τῶν τεσσάρων ἑκατομμυρίων κατοίκων τῆς νήσου, οἵτινες εἰσὶ καθαρᾶς μαλαϊκῆς καταγωγῆς, προεξάρχει ἡ φυλὴ τῶν Χόβα, ἐξ ἧς ἐξῆλθον καὶ οἱ ἐπισημότεροι ἀρχηγοί, οἵτινες ἐπὶ τέλους προέβησαν καὶ εἰς παραδοχὴν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Εἷς τῶν ἀρχηγῶν τούτων κατώρθωσεν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος νὰ ἀναγορευθῇ καὶ βασιλεύς, καὶ ὅτε ἐν ἔτει 1810 ἀπέθανεν ἄφησεν εἰς τὸν υἱόν του Ῥαδάμαν κράτος, ὅπερ συνέκειτο ἐκ πολλῶν ἐπαρχιῶν καὶ συμπεριλάμβανε τὰ καλλίτερα τῆς νήσου μέρη. Ὁ Ῥαδάμας εἶναι ὁ κατὰ πρῶτον ἐλθὼν εἰς συνάφειαν πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, συνομολογήσας ἐν ἔτει 1814 διὰ τοῦ Ἄγγλου πλοιάρχου LESAGE συμμαχίαν λίαν ἐπωφελῆ διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ υἱοὶ τοῦ Ῥαδάμα ἐστάλησαν εἰς ἀγγλικὰ ἐκπαιδευτήρια, ἔνθα ἐδιδάχθησαν ὑπὸ Ἄγγλων ὑπαξιωματικῶν. Ἐπὶ ἐτησίᾳ δὲ χρηματικῇ ἀποζημιώσει, ἣν ἡ Ἀγγλία ἐπλήρονε τῷ Ῥαδάμᾳ, κατηργήθη καὶ ἡ ἐν τῇ νήσῳ ἀκμάζουσα σωματεμπορία. Τῷ 1820 μετέβησαν εἰς Μαδαγασκὰρ οἱ πρῶτοι εὐαγγελισταὶ ἱεραπόστολοι, οὓς ὁ βασιλεὺς ὑπεδέχθη λίαν φιλοφρόνως ἐπιτρέψας αὐτοῖς νὰ ἱδρύσωσι καὶ σχολεῖα καὶ ναούς. Οὕτω βαθμηδὸν διεδίδη ὁ χριστιανισμός, καταργηθέντων πλείστων ὅσων βαρβάρων ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Ἡ Ἀγγλία περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐξουσίας τοῦ Ῥαδάμα παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ προβῇ εἰς καθυπόταξιν τοῦ ἀνυποτάκτου ἔτι μέρους τῆς νήσου, ὅπερ καὶ ἐγένετο πρὸς μεγάλην τῆς Γαλλίας δυσαρέσκειαν, ἥτις ἐξηκολούθει ὑποστηρίζουσα τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ἀγγλόφρονος βασιλέως. Μέχρι σήμερον ἐξακολουθοῦσιν αἱ ῥαδιουργίαι αὗται τῶν γάλλων διπλωματῶν καὶ ἱεραποστόλων κατὰ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Ταναναρίβας ἀγγλοφρονούντων.

Ἀποθανόντος ἐν ἔτει 1828 τοῦ Ῥαδάμα Α'. ἡ γενικὴ συνέλευσις τῆς νήσου ἀνηγόρευσε βασίλισσαν τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον, τὴν Ῥανοβαλόνην, ἥτις μέχρι τοῦ ἔτους 1861 ἐκράτησε τὰς ἡνίας τοῦ κράτους χειρὶ στιβαρᾷ μὲν ἀλλ' αἱμοτοφόρῳ. Ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη ἡ νῆσος Μαδαγασκὰρ ὑπῆρξε τὸ θέατρον σκηνῶν φρικαλέων καὶ αἱματηρῶν. Ἡ βασίλισσα, παραδεδομένη ἐντελῶς εἰς τὰ ἀρχαῖα τῆς χώρας ἔθιμα καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα εἴδωλα, ἦτο ἄσπονδος τῶν χριστιανῶν ἱεραποστόλων πολέμιος. Οἱ ἀρχαῖοι εἰδωλολάτραι ἱερεῖς ἐπανέκτησαν τὴν παλαιὰν αὐτῶν ἐπιρροὴν καὶ οἱ ἐν τῇ νήσῳ χριστιανοὶ ἐξετέθησαν εἰς τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους. Ἡ Ῥανοβαλόνη ἦτο γυνὴ φύσει αἱμοβόρος· οὐ μόνον τὴν νύμφην της καὶ τὴν πενθερά της ἐφόνευσεν, ἀλλὰ καὶ ἐθανάτωσε πάντας τοὺς βασιλόπαιδας ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ῥαδάμα, ἵνα μὴ ἐγείρωσιν ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου. Τέλος δὲ κατήργησεν ἡ βασίλισσα καὶ τὴν μετὰ τῆς Ἀγγλίας σύμβασιν. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐθεώρησεν ἡ Γαλλία πρόσφορον ὅπως ἀναμιχθῇ εἰς τὰ τῆς νήσου καὶ ἀποστείλασα στόλον ἐζήτησε τὴν κατοχὴν πολλῶν λιμένων. Συγχρόνως δὲ καὶ ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, πρίγκηψ Πολινιὰκ (1829) ἐξέφρασε διὰ ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν βασίλισσαν τὴν μεγάλην σημασίαν, ἣν ἀπέδιδεν ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός του εἰς τὴν κατοχὴν τῆς Μαδαγασκάρ, ἣν πρὸ πολλοῦ ἐζήτει ὡς γαλλικὴν ἀποικίαν καὶ ὡς φυσικὴν κατὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς Ἀγγλίας ἀντιστάθμισιν. Ἡ Ῥανοβαλόνη ὅμως, ἥτις εἶχε μεγάλην ἰδέαν περὶ τῶν κυριαρχικῶν αὐτῆς δικαιωμάτων, ἀπεποιήθη μετ' ἀγανακτήσεως τὴν γαλλικὴν προστασίαν καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ κατὰ τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων λυσσώδης αὐτῆς καταφορὰ δὲν εἶχεν ὅριον· οὐ μόνον οὐδεὶς πλέον Εὐρωπαῖος ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ νήσῳ, ἀλλὰ καὶ

πάντες οἱ ἐκεῖ εὑρισκόμενοι ἐξεδιώχθησαν. Ὡς ἐκ τούτου ἦλθεν ἡ βασίλισσα εἰς σύγκρουσιν καὶ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ἥτις ἀπεφάσισε νὰ προβῇ ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Γαλλίας· οἱ ἡνωμένοι στόλοι προέβησαν εἰς βομβοβολισμὸν τοῦ λιμένος τῆς Ταματάβας, ὅπερ κατέστησε τὴν βασίλισσαν θηριώδη· ἡ σφαγὴ ὅλων τῶν χριστιανῶν ἀπεφασίσθη, ὧν οἱ μὲν ἠναγκάσθησαν νὰ πίωσι δηλητήριον, οἱ δὲ ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι, καὶ ἄλλοι ἐκρημνίσθησαν ἀπὸ ὑψηλοῦ βράχου. Τέσσαρες ἐγχώριοι ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων κατεδικάσθησαν εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον, διότι, ὡς ἔλεγεν ἡ ἀπόφασις "ἠθέλησαν νὰ μεταβάλωσιν ὅ,τι οἱ πρόγονοι ἡμῶν παρέδωκαν καὶ παρήγγειλαν ἡμῖν, καὶ διότι προσεύχονται εἰς τοὺς προγόνους τῶν ξένων". Πολὺς παρῆλθε καιρὸς μέχρις οὗ κατευναθῇ ἡ λύσσα τῆς αἱμοβόρου γυναικός, ἥτις δικαίως ἐπωνομάσθη ὁ "Θῆλυς Καλιγοῦλας". Ἡ ἀνάγκη εὐρωπαϊκῶν ὑφασμάτων, ὅπλων καὶ πολεμεφοδίων καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀνάγκη πνευματωδῶν ποτῶν παρεκίνησεν αὐτὴν ν' ἀνοίξῃ τὴν νῆσον πάλιν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους. Τὸ ἐμπόριον ἐφανέρωσε καὶ πάλιν τὴν μεγάλην, ἐκπολιτιστικὴν αὐτοῦ δύναμιν. Ἐνταῦθα προσθετέον ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου ἦτο ἀνέκαθεν εὐνοϊκὸς εἰς τοὺς Εὐρωπαίους καὶ χριστιανούς.

Τὰ πράγματα ἐφαίνοντο τραπέντα ὁμαλωτέραν δόξαν ὅτε ἐπῆλθον νέαι διαιρέσεις ὡς ἐκ τῶν ῥαδιουργιῶν Γάλλου τινὸς Λαμβέρ, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἐκθρονίσῃ τὴν βασίλισσαν καὶ νὰ καταδικάζηται. Ἡ παράλογος αὕτη διάταξις ἀπέβη ὀλεθρία εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα, διότι κωφεύσαντος αὐτοῦ εἰς τὰς δικαίας τῶν αὐλικῶν

ΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ.

τις ἦτο ἐλεύθερος νὰ ποιῇ τὰ διαιρεῖ τοὺς καὶ ἀτιμωρητὶ χρήσιν τῶν ὅπλων καὶ οὐδεὶς φονεὺς νὰ καταδικάζηται. Ἡ παράλογος αὕτη διάταξις ἀπέβη ὀλεθρία εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα, διότι κωφεύσαντος αὐτοῦ εἰς τὰς δικαίας τῶν αὐλικῶν

Ο ΤΗΡΟΤΡΓΟΣ ΤΩΝ ΒΕΩΤΕΡΙΚΩΝ.

Ο ΔΙΟΠΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΑΜΑΤΑΒΑΣ.

του παραστάσεις, εὐγενεῖς τινες συνομώσαντες κατ' αὐτοῦ εἰσῆλθον τὴν πρωΐαν τῆς 13 Μαΐου 1863 εἰς τὰ ἀνάκτορά του καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Παρ' αὐτῷ ἦτο ἡ βασίλισσα, ἥτις μάτην ἐπειράθη νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως. Τὴν αὐτὴν τύχην ὑπέστησαν αὐθημερὸν καὶ οἱ πιστότεροι τοῦ θρόνου σύμβουλοι.

Εἰς τὸν θρόνον ἀνεβιβάσθη ἡ βασίλισσα Ῥαζοερίνη, ἥτις ἠγαπάσθη παρὰ τῶν συνομωτῶν νὰ ὁρκισθῇ ὅτι οὐδέποτε θέλει πίει οἰνόπνευμα. Ἡ Ῥαζοερίνη ἐβασίλευσεν ἐπὶ πέντε ἔτη, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτῆς ὁ χριστιανισμὸς ἐπὶ μᾶλλον ἐνισχύθη. Ἐνταῦθα ἀποδείξῃ πάλιν τὸ ὀρθὸν τῆς ἀρχαίας ῥήσεως; "ὅτι τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων εἶναι ὁ σπόρος τῆς ἐκκλησίας". Τὸ αἷμα τῶν ὑπὸ τῆς Ῥανοβαλόνης σφαγέντων μαρτύρων χριστιανῶν, ἐγχωρίων τε καὶ ξένων, ἐγένετο, κατὰ Τερτυλλιανὸν "ἡ ἀρυβρὰ βροχὴ ἡ τοὺς καρποὺς ὠριμάζουσα". Ἀναφανδὸν πλέον ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἠσπάζοντο τὸν χριστιανισμόν.

Μηνὶ Ἀπριλίῳ 1868 ἀπέθανεν ἡ βασίλισσα, καὶ ἡ ἐξοδέλεψη αὐτῆς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥαναβαλόνης Β'. Ὅσον καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφαίνετο δυσμενὲς πρὸς τοὺς χριστιανούς, οὐχ ἧττον ὅμως αὕτη ἡ βασίλισσα, ἡ μέχρι σήμερον ἄρχουσα, ἐτένεστο ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος τῆς νέας θρησκείας ἐν Μαδαγασκάρ. Τὸ χριστιανικὸν στοιχεῖον ἐν τῇ αὐλῇ εἶχε πολλαπλασιασθῆ καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπουργοὶ καὶ μεγιστᾶνες παραδεχθέντες τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ἦσαν χριστιανοί. Αὐτοὶ μάλιστα ἦσαν καὶ οἱ συμβουλεύσαντες τὴν βασίλισσαν νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κινήματος. Κατὰ τὴν στέψιν της τὸ πρῶτον ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως ὡς θρησκεία τοῦ τόπου ὁ χριστιανισμός· οὐδὲν εἴδωλον ἐστήθη κατὰ τὴν τελετὴν τῆς στέψεως, ὡς ἄλλοτε συνέβαινε, τοὐναντίον μάλιστα δεξιᾷ τοῦ θρόνου ἐν θέσει ἐπιφανεῖ ἐξετέθη ἡ ἱερὰ Γραφὴ καὶ ἄνωθεν τοῦ θρόνου ἔστιλβε χρυσοῖς γράμμασιν ἡ ἐπιγραφή· "Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία". Κατὰ Φεβρουάριον 1869 ἡ βασίλισσα καὶ ὁ πρωθυπουργὸς αὐτῆς ἐβαπτίσθησαν ἐπισήμως ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους λαοῦ καὶ ἓν τῶν βασιλικῶν μεγάρων μετεβλήθη εἰς ἐκκλησίαν. Παρὰ τὸ ἀνάκτορα ἐτέθη ὁ Θεμέλιος λίθος μεγαλοπρεποῦς μητροπολιτικοῦ ναοῦ· κατὰ δὲ Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐξεδόθη βασιλικὸν διάταγμα καταργοῦν καὶ παραδίδον εἰς τὸ πῦρ ὅλα τὰ εἴδωλα.

Ἔκτοτε τὰ πράγματα μετεβλήθησαν οὐσιωδῶς· οἱ μέχρι τοῦδε ῥυπαροὶ καὶ ἡμίγυμνοι κάτοικοι τῆς νήσου φοροῦσιν εὐρωπαϊκὰ βαμβακερὰ καὶ μάλινα ὑφάσματα, τὸ ἐμπόριον ἀκμάζει, αἱ πρώην ῥυπαραὶ καλύβαι μετεβλήθησαν εἰς καθαροὺς καὶ κομψοὺς οἰκίσκους, καὶ ἡ πρωτεύουσα, ἡ Ταναναρίβα, ἔχει σχεδὸν τύπον εὐρωπαϊκῆς πόλεως μὲ τὰς ἐκκλησίας της, μὲ τὰ σχολεῖα καὶ μὲ τὰ δημόσια αὐτῆς καταστήματα. Ἐννοεῖται ὅτι ὑπολείπονται ἀκόμη πολλά· ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ τις τὰς παρατεθειμένας εἰκόνας ἑνὸς τῶν ὑπουργῶν, τοῦ διοικητοῦ τῆς πόλεως Ταματάβας καὶ τῶν βασιλικῶν σωματοφυλάκων διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ στολὴ κάπως γελοίως περιβάλλει τοὺς μέχρι πρὸ μικροῦ ἀγρίους ἐκείνους ἀνθρώπους; ἀλλ' ἡ ἀρχὴ ἐγένετο, καὶ ἐγένετο ἐπὶ βάσεων στερεῶν, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὅσον οὔπω ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς θέλει ἐξασκήσῃ καὶ ἐν τῇ ἀπομεμακρυσμένῃ ἐκείνῃ τῆς γῆς γωνίᾳ τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐπιρροήν, καὶ ὅτι ἡ νῆσος Μαδαγασκάρ, ἡ πλουσία καὶ εὔφορος, θέλει κα-

ταστῆ καὶ διὰ τοὺς Εὐρωπαίους τόπος διαμονῆς εὐχάριστος καὶ χώρα πλουτοφόρος.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Ἐν Λειψίᾳ τῇ 14|26 Νοεμβρίου 1882.

ΕΛΛΑΣ. Τρία σπουδαῖα συμβάντα ἀγγέλλονται τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐξ Ἑλλάδος· ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος, μεταβαλλομένης τῆς παλαιᾶς ὁραχμῆς εἰς νέαν· ἡ παράδοσις τῆς ὁριστικῆς μεθορίου γραμμῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐπιτρόπους· καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1883 εἰς τὴν βουλήν. Τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ἔδει πρὸ πολλοῦ ἤδη νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἑκάστοτε ἀνεβάλλετο, ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ τῆς α'. τοῦ μηνὸς τούτου. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν θὰ φέρῃ ἀνωμαλίαν τινὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν ταῖς μικραῖς πρὸ πάντων συναλλαγαῖς, βαθμηδὸν ὅμως ἡ ἐξίσωσις θὰ ἐπέλθῃ ἅμα ὡς ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ ἀπροσκόπτως τὸ νέον σύστημα. Ἡ δὲ ἔγκαιρος εἰσαγωγὴ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κράτους εἰς τὴν βουλὴν εἶναι φαινόμενον ἔκτακτον διὰ τὸν τόπον μας καὶ ἀρίστη καὶ σωτήριος ἀρχὴ ἀρκεῖ νὰ συζητηθῇ καὶ συντόμως. Κατὰ τὸν ὑποβληθέντα προϋπολογισμὸν τοῦτον τρεῖς νέοι ἐπιβάλλονται φόροι πρὸς κάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος, ὁ φόρος ἐπὶ τῶν καπνῶν καὶ σιγαροχάρτων, ὁ ἐπὶ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ οἴνου· ἀλλὰ δικαιότατα παρατηρεῖ ἡ "Ἐφημερὶς" τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι δέον νὰ φορολογηθῇ καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν πλουσίων, ὅπως καὶ οὗτοι συμμεριασθῶσι τὰ βάρη, τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς φορολογίας τῶν πρώτων τῆς ἀνάγκης εἰδῶν, πιέζουσι μόνον τὸν λαόν. Ὡσαύτως δίκαιον νομίζομεν νὰ ληφθῇ καὶ πρόνοια περὶ τῶν δυστυχῶν ὑπαλλήλων, ὧν οἱ μισθοὶ ἀπέναντι τῆς ὑπερτιμήσεως ὅλων τῶν πραγμάτων κατέστησαν ἀληθῶς γελοῖοι. Διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων θέλουσιν οὐσιωδῶς περιορισθῇ καὶ αἱ καταχρήσεις, ὅπερ εἶναι ἀποδεδειγμένον. Ἐλάχομεθα ὁ νέος προϋπολογισμὸς νὰ ἦναι πράγματι ὁποῖος ὑπεβλήθη καὶ οὐχὶ μόνον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὅπως τὸ ταχύτερον ἡ πατρὶς ἡμῶν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς δυσχεροῦς οἰκονομικῆς θέσεως, ἐν ᾗ τὴν ὤθησαν δαπάναι ἀπερίσκεπτοι καὶ διαχείρισις κακή! — Ἀπεβίωσε κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα ἐν Ἀθήναις ἐν ἡλικίᾳ 62 ἐτῶν ὁ ἰατρὸς Δ. Αἰγινήτης, εἷς τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν δοκιμωτέρων καθηγητῶν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου. Ὁ Αἰγινήτης ἦτο διδάκτωρ τοῦ ἐν Βερολίνῳ πανεπιστημίου, ἐν ᾧ ἐφοίτησε πέντε ὅλα ἔτη. Μέρος τῆς περιουσίας του ἐκληροδότησεν ὁ μακαρίτης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρὸς ἵδρυσιν καταστήματος Ἀστυκλινικῆς.

ΙΤΑΛΙΑ. Τῇ 10|22 Νοεμβρίου ἐκηρύχθη ἡ ἔναρξις τῆς νέας συνόδου τῆς Ἰταλικῆς βουλῆς διὰ βασιλικοῦ λόγου, ἐν ᾧ πρὸ πάντων καταφαίνεται ἡ εἰρηνικὴ τάσις τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ βασιλικὸς λόγος ἀρίστην ἐνεποίησεν εἰς ὅλους τοὺς πολιτικοὺς κύκλους ἐντύπωσιν. Ἡ νέα ἰταλικὴ βουλὴ φαίνεται εὐνοϊκώτατα διατεθειμένη πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Δεπρέτη, ἂν καὶ δὲν θὰ λείψωσιν ἐπερωτήσεις περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἣν κάπως χαλαρῶς διηθύνουν τὸ ὑπουργεῖον. Ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ λόγῳ ὁ βασιλεὺς Ὀθμβέρτος ἀνήγγειλε τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ ἀξαδέλφου του, δουκὸς τῆς Γενούης, μετὰ πριγκηπίσσης τῆς Βαυαρίας, ἐξαδέλφης τοῦ Βαυαροῦ βασιλέως.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ. Ἡ προσνάκρισις κατὰ τῶν ἀνταρτῶν ἐπερατώθη καὶ ἡ ἔκθεσις ἀπεδίδη τῷ Κεδίβῃ. Ἡ ἔκθεσις φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Ἀραβῆς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐνοχοποιοῦνται κατ' αὐθεαν διὰ τὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σφαγὰς καὶ διὰ τὸν ἐμπρησμὸν τῆς πόλεως. Ὁ Κεδίβης ἀναγνοὺς τὴν ἔκθεσιν διέταξε νὰ ὑποβληθῇ αὕτη εἰς τὸν Ἄγγλον πρεσβευτὴν DUFFERIN.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. Ἕνεκα μηδαμινῆς ἀφορμῆς ἐμονομάχησεν ἐν Βυρτεμβούργῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἷς λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ μετὰ φοιτητοῦ. Ἡ μονομαχία ἐγένετο διὰ πιστολίου καὶ εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων. Ὁ λοχαγὸς πληγεὶς κατὰ τὸν κρόταφον ἐφονεύθη. Ὁ φοιτητής, Γερμανὸς γεννηθεὶς ἐν Βρασιλίᾳ, ἔφυγε καὶ μετέβη εἰς Λειψίαν, ὅπου συνελήφθη ἐν τινι ξενοδοχείῳ. Ὁ φονευθεὶς ἀξιωματικός, νεώτατος ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς τῶν ἱκανωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ βαυαρικοῦ στρατοῦ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Λειψίᾳ τῇ 14|26 Νοεμβρίου 1882.

Τὶ ἤθελον εἶπει οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται περὶ καφενείου κενοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ ὑπηρέται θὰ ἔπαιζον τὸ σφαιριστήριον; Βεβαίως θὰ ἔλεγον ὅτι τὸ καφενεῖον τοῦτο πρέπει νὰ κλεισθῇ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει σήμερον καὶ ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις· μεσῶται μόνον περιφέρονται ἐν αὐτοῖς καὶ τραπεζῖται, ἀμοιβαίως πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες μετοχάς· ἀλλὰ τὸ κοινὸν αὐδαμοῦ φαίνεται, τὸ κοινὸν φεύγει τὸ χρηματιστήριον. Ἡ τοιαύτη κατάστασις δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ παραταθῇ· τὸ χρηματιστήριον ἔχει ἀνάγκην κινήσεως, ὡς τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ὡρολογίου, ὅπως μὴ σταματήσωσιν οἱ δείκται. Οἱ μεγάλοι τραπεζῖται ἐφρόντισαν μέχρι τινὸς νὰ δώσωσιν αὐτὴν τὴν κίνησιν, καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐκοπίασαν ἀναβαίνοντες τὸ ὄρος τῆς ὑψώσεως, διενοήθησαν κατόπιν νὰ τραπῶσι τὴν ὁδὸν τῆς ἐκπτώσεως, ἣν φαίνεται εὗρον εὐχερεστέραν, διότι μέχρι σήμερον αὐτὴν ἀκμὴ ἀκολουθοῦσιν. Ἀλλὰ πόσας ζημίας ἐπήνεγκεν ἡ τοιαύτη ἀμφιρρεπὴς πορεία! Πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, οἵτινες μὴ δυνάμενοι ν' ἀποθέσωσι τὸ φορτίον, ἔπεσαν καθ' ὁδόν.

Τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων εἶναι τὸ ἀναλαβὸν τὴν ὁδηγίαν καὶ τὸ ἀμειλίκτως σεῖον τὴν αἱματόχρουν σημαίαν τῆς ἐκπτώσεως. Πολλὰ εἰσὶ τὰ θύματα, τὰ ὁποῖα πίπτοντα ἀνακράζουσι πικρῶς· Πρὸς τί; Διότι πράγματι δὲν ὑπάρχουσιν ἀφορμαί, δὲν ὑπάρχουσιν ἀνάγκαι, ἐπιβάλλουσαι τὴν ὑποχώρησιν. Εἶναι μόνον ἡ τυραννικὴ θέλησις τῶν μεγιστάνων τοῦ χρηματιστηρίου, εἰς ἣν ὑφείλουσι νὰ ὑποκύψωσιν οἱ μικροὶ καὶ ἀδύνατοι. Ἄρθρον τοῦ διασήμου οἰκονομολόγου LEROY-BEAULIEU ἐν τῇ "Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων" περὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς Γαλλίας ἐβαθυστάτην πρὸ μικροῦ ἐνεποίησεν αἴσθησιν.

Ὁ συγγραφεὺς ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν γαλλικῶν χρεωγράφων, ζητεῖ δι' ἀριθμῶν ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ πίστις τοῦ γαλλικοῦ κράτους ἠλαττώθη καὶ μόμφεται πικρῶς τῆς διαχειρίσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν Τιράρ. Τὸ ἄρθρον εἶναι συντεταγμένον μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος καὶ ἔνεκα τῶν ἀριθμῶν πείθει κατὰ τὸ φαινόμενον· ἀλλ' ἂν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ὁ LEROY-BEAULIEU εἶναι εἷς τῶν πιστοτέρων φίλων καὶ ὀπαδῶν τοῦ πρώην ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, τοῦ Λέοντος Σαί, ὅστις ἔχει συμφέρον ν' ἀποδείξῃ τὴν σημερινὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκονομικῶν πλημμελῆ, ἀμέσως θέλομεν ἐννοήσει ποία εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου τάσις καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς αὐτοῦ. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ Τιράρ ὀλίγας μόνον χαίρει συμπαθείας, ὅπερ ἀπεδείχθη καὶ πρό τινος, ὅτε διεδόθη ὅτι θέλει παραιτηθῆ, καὶ ὅτε τὸ χρηματιστήριον ἐχαιρέτισε τὴν ἀνυπόστατον ἀποδιοχθεῖσαν φήμην διὰ ὑψώσεως. Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκδόσεως τοῦ νέου Τουρκικοῦ δανείου οὐδὲν θετικὸν ἀκόμη γνωρίζομεν· παρατηρεῖται καὶ κατὰ τοῦτο τὸ πνεῦμα τῆς χαλαρότητος. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἡ ὁμὰς ἠδυνήθη νὰ τοποθετήσῃ 40 χιλ. μετοχῶν, ἄλλοι πάλιν μόνον 10 χιλιάδας.

Τὰ γερμανικὰ χρηματιστήρια πιέζονται καὶ ταῦτα ὑπὸ τῆς ἀπραξίας καὶ τῆς νεκρώσεως, καὶ αὐτοὶ οἱ τολμηρότεροι σείουσι τὴν κεφαλήν. Οἱ πάντες συλλογίζονται ἐν ἀδημονίᾳ ποῖον θὰ ἦναι τὸ ἐξαγόμενον τοῦ ἔτους τούτου, τὸ ὁποῖον ἤρξατο μὲ ἐλπίδας τόσον καλὰς καὶ μὲ βλέψεις κερδῶν. Καὶ ἐν τοῖς γερμανικοῖς χρηματιστηρίοις αἱ πράξεις εἶναι λίαν περιωρισμέναι καὶ ὅλαι αἱ ἀξίαι κεῖνται παρημελημέναι. Α.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

"Ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει", ὑπὸ τὸν Βίκτωρος HUGO. Τὴν παρελθοῦσαν τετάρτην παρεστάθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας ἐν Παρισίοις τὸ ἀρχαῖον πρὸ πενταετίας ποιηθὲν ὄρᾶμα τοῦ ζῶντος ἔτι ἐξόχου Γάλλου ποιητοῦ Βίκτωρος HUGO, τὸ φέρον τὸν τίτλον "Ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει" καὶ ὑπόθεσιν ἔχον ἐπεισόδιον τοῦ βίου τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου Α'. Τὸ ὄρᾶμα τοῦτο, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπιθῆ κατόπιν τὸ γνωστὸν μελόδραμα "Ὁ Ῥιγολέττος" τοῦ διασήμου Βέρδη, παρεστάθη κατὰ πρῶτον ἐν Παρισίοις τῇ 22 Νοεμβρίου 1832, ἤτοι ἀκριβῶς πρὸ 50 ἐτῶν. Τότε ὅμως δὲν ἐγένετο ἢ μία καὶ μόνη αὐτοῦ παράστασις, διότι ἡ ἀστυνομία, θεωρήσασα αὐτὸ ὡς προσβολὴν κατὰ τῆς βασιλικῆς ἀξιοπρεπείας, ἐμπόδισε τὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς διδασκαλίαν. Ἐφέτος οἱ διευθυνταὶ τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, θέλοντες νὰ τιμήσωσι τὸν ὀγδοηκοντούτη ποιητὴν καὶ νὰ ἑορτάσωσι τὴν πεντηκοντατηρίδα τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ δράματος διὰ τῆς δευτέρας αὐτοῦ παραστάσεως, κατέπεισαν τὸν μέχρι τινὸς ἄκαμπτον ποιητὴν νὰ δώσῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν.

Ἐπόμενον ἦτο τὸ συμβὰν τοῦτο νὰ ἀφελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ πολιτικῶν κύκλων τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης, διότι καὶ τὸ δρᾶμα τοῦτο, ὡς πολλὰ τοῦ HUGO ἔργα, ἔχει ἱκανὴν πολιτικὴν χροιάν· ἄπειροι δὲ ἦσαν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ παραστῶσι μάρτυρες τοῦ ποιητικοῦ θριάμβου. Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἑβδομάδων ὅλαι αἱ θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ εἶχον προπωληθῆ καὶ τινες μάλιστα τούτων εἰς τιμὴν ὅλως ἐκτάκτους· οὕτω π. χ. ἐν θεωρεῖον ἐνοικιάσθη ἀντὶ 3φχιλ. φράγκων διὰ τὴν μίαν ἑσπέραν, μία θέσις ἐν τῇ τρίτῃ σειρᾷ ἀντὶ 160 φράγκων καὶ ἐν ἐκ τῶν τελευταίων θρανίων ἐν τῇ πλατείᾳ ἀντὶ 200 φρ. Πλέον τῶν δέκα χιλιάδων ἦσαν οἱ ζητήσαντες καὶ μὴ εὑρόντες θέσεις. Ἐφ' ὅλης τῆς ἡμέρας πυκνὸν πλῆθος εἶχε καταλάβει τὰ πέριξ τοῦ θεάτρου, οἱ μὲν ἐλπίζον ἀκόμη κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ εὕρωσι θέσιν τινά, οἱ δὲ ἤθελον νὰ ἴδωσιν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν δαφνοστεφῆ ποιητὴν μεταβαίνοντα εἰς τὸ θέατρον καὶ ἀπερχόμενον αὐτοῦ. Τὴν 8ην ἀκριβῶς ὥραν ἤρξατο ἡ παράστασις, εἰς ἣν φυσικῷ τῷ λόγῳ ἔλαβον μέρος οἱ ἐγκριτώτεροι τῶν ἠθοποιῶν. Ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς διευθύνσεως θεωρείῳ ἐκάθητο ὁ γηραιὸς ποιητής, πρὸς ὃν ἦσαν διηνεκῶς ἀστραμμένα ὅλων τὰ βλέμματα. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ῥαγδαῖαι ἀντήχουν χειροκροτήσεις καὶ ζητωκραυγαί. Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ ποιητὴς παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἐπισημοτέρων προσώπων κατῆλθε πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἁμάξης του, ἣν τὸ πλῆθος ἠτοιμάζετο νὰ σύρῃ, ἀλλ' ὁ μετριόφρων ποιητὴς ἀπεποιήθη τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην τιμήν. Τὸ δρᾶμα δὲν εἶναι μὲν ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ HUGO, ἔχει μάλιστα καί τι ἀρχαῖον, ὅπερ δὲν συμβιβάζεται καλῶς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς ἐποχῆς· οὐχ ἧττον ὅμως ὁ ὑρίαμβος εἶχε τι ἔκτακτον καὶ εἰς ἄκρον συγκινητικὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ εὑρίσκετο εἰς ὅλων τὰ χείλη. Ἔκτακτα παραρτήματα τῶν ἐφημερίδων μὲ τὴν βιογραφίαν τοῦ HUGO καὶ μὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ παριστανομένου δράματος ἐπωλοῦντο κατὰ χιλιάδας ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων ἐτίμησαν ἐξαιρετικῶς τὸν ἄνδρα, ὅστις ἐξαιρετικῶς τιμᾷ τὴν Γαλλίαν. Βεβαίως κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Βίκτωρ HUGO, ὁ ἁπλοῦς καὶ μετριόφρων ἀνήρ, ἦτο ἀνώτερος καὶ τοῦ ἰσχυροτέρου ἡγεμόνος. Τοσοῦτον ἐπεβάλλεται εἰς τὸ πλῆθη ἡ τοῦ νοὸς μεγαλοφυία.

Ὁ σαρκοφάγος τοῦ Σίδ. Ἐν τῶν κειμηλίων τῆς ἐθνικῆς ὁδέης τῆς Ἱσπανίας θέλει μετακομισθῆ προσεχῶς εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Εἶναι τοῦτο ὁ σαρκοφάγος, ὁ περιέχων τὰ ὀστᾶ τοῦ θαυμαστεφοῦς Ἱσπανοῦ στρατάρχου Ῥοῦζ Διάζ, κόμητος τοῦ Βιβάρ, τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σίδ (Cid campeador), καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, τῆς ὡραίας Χιμένας, ἀνεψιᾶς ταύτης τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου τῆς Καστιλίας. Ὁ σαρκοφάγος οὗτος, ὅστις εὑρίσκετο ἐν τοῖς κατακόμβαις μονῆς τινος παρὰ τὴν πόλιν Βοῦργος, ἀφαιρεθεὶς μὲ τὸ περιεχόμενόν του κατὰ τὴν ναπολεόντειον εἰσβολὴν, ἠγοράσθη παρὰ τοῦ πρίγκηπος Σάλμ-Δύκ, ὅστις ἀποθανὼν ἐκληροδότησεν αὐτὸν τῷ πρίγκηπι Ἀντωνίῳ τοῦ Χοεντζόλλερν. Ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας μαθὼν ὅτι τὸ λείψανον τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ἱσπανίας ἥρωος εὑρίσκετο ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Χοεντζόλλερν, παρεκάλεσε τὸν πρίγκηπα Ἀντώνιον νὰ τὸ παραχωρήσῃ τῇ Ἱσπανίᾳ, ὅπερ καὶ οὗτος λίαν προθύμως ἐξετέλεσεν. Ἡ Ἱσπανικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλεν ἤδη εἰς Γερμανίαν τὸν Ἀκαδημαϊκὸν Τουβῖνον, ὅπως παραλάβῃ τὸν πολύτιμον τοῦτον σαρκοφάγον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ ἱππότης τοῦ μεσαιῶνος καὶ μορφὴ γυναικός.

Ὁ Αἴας τοῦ Σοφοκλέους. Προσεχῶς θέλει παρασταθῆ ἀπὸ σκηνῆς ἐν Cambridge τῆς Ἀγγλίας παρὰ τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου ἡ τραγῳδία τοῦ Σοφοκλέους "Αἴας", ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν καθηγητῶν τῆς κλασικῆς φιλολογίας καὶ μετὰ μουσικῆς ἐπίτηδες διὰ τὴν περίστασιν ταύτην τονισθείσης. Ὡσαύτως παρεστάθη πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Δαρισστάτης ὑπὸ ἀρίστων ἠθοποιῶν ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τὴν γερμανικὴν μετάφρασιν τοῦ DONNER. Ὁ ἔνθερμος φιλέλλην καὶ διάσημος φιλολόγος, καθηγητὴς Κύριος Α. BOLTZ ὑπεχρέθη ἡμῖν περὶ τῆς παραστάσεως ταύτης ἔκθεσιν, ἣν ἀσμένως θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῷ Ἑσπέρῳ. Αἱ τοιαῦται παραστάσεις ἀποδεικνύουσι πόσον ἐκτιμῶνται καὶ θαυμάζονται ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ τὰ ἀθάνατα ἀριστουργήματα τῶν προγόνων ἡμῶν.

Τὰ παράσημα αὐτοκράτορος Γουλιέλμου. Τὰ παράσημα, τὰ ὁποῖα ἔχει ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, εἶναι τόσον πολλά, ὥστε ἐπὶ τρεῖς ὅλους μῆνας δύναται καθ' ἑκάστην νὰ κοσμῇ τὸ στῆθός του δι' ἄλλου παρασήμου. Μὲ ἄλλους λόγους ὁ αὐτοκράτωρ ἔχει 90 παράσημα, ἐξ ὧν τὰ 69 ἀπενεμήθησαν αὐτῷ ὑπὸ ξένων ἡγεμόνων. Δεκατρία παράσημα ἔλαβεν ὡς στρατιωτικός, καὶ τὸ πρῶτον τούτων, τὸ ἀνεμηθὲν αὐτῷ ὡς πρίγκηπι Γουλιέλμου, εἶναι τὸ ρωσσικὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δ'. τάξεως, ὅπερ ἔλαβε τὴν 5 Μαΐου 1814, ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν αἱματηρὰν μάχην τοῦ Bar-sur-Aube, ἐν ᾗ ἔλαβε μέρος ὡς λοχαγός. Πέντε ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ δεκαεπταετὴς βασιλόπαις ἔλαβε τὸ παράσημον τοῦ σιδηροῦ Σταυροῦ β'. τάξεως. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι σήμερον κάτοχος ὅλων τῶν ξένων παρασήμων, μὴ ἐξαιρουμένων οὔτε τῶν παρασήμων τοῦ Χαβδέ, τοῦ Ἁγίου Μαρίνου, τοῦ Μεξικοῦ, τοῦ Μονακό, τῆς Περσίας (ἡ εἰκὼν τοῦ Σάχη ἀδαμαντοκλήλτος) καὶ τῆς Σιάμης.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Κ. Ν. Μ... εἰς Ἰκονιαλήν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ πρὸς ὑμᾶς πεμπομένου φυλλαδίου διωρθώθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας· ἐλπίζομεν ὅτι ἐλάβετε τὸ τεῦχος 35. — κ. Ε. Κ... εἰς Χιδίρ-ἐλ-Κάφ. Τὰ φυλλάδια ὅλα ἐγκαίρως ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Δ... εἰς Γαλάζιον. Προσεχῶς θέλετε λάβει τὰ ζητηθέντα δείγματα ὡς καὶ τὰς τιμάς. Ἡ ἐποχὴ εἶναι κατάλληλος ὡς ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἐργασιῶν ἕνεκα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους. Γράψομεν ἰδιαιτέρως. κ. Β... τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν. — κ. Θ. Τ... εἰς Πικέτον. Τὰ τελευταῖα προβλήματα δὲν ἐλύθησαν ὑπὸ πολλῶν· ἄρα ἐκρίθησαν δυσκολότερα. Αἱ λύσεις ὑμῶν εἰσὶ καὶ πάλιν ἐπιτυχεῖς· προκαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς εἰς τὴν λύσιν τῶν ἐν τῷ παρόντι τεύχει. — κ. Δ. Τ... εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη· ἡ ἐπιθυμία σας ἐξετελέσθη. — κ. Σ. Α... εἰς Ῥωστόβιον. Περιμένομεν ἐπιστολὴν ὑμῶν. Παραλαβὴ ἐγένετο; — κ. Κ. Π... εἰς Βριλλιαν. Ἀναμένομεν ὀνυπομόνως τὸ ὑποσχεθὲν ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ εἰκὼν παρηγγέλθη ἤδη. — κ. Δ. Ρ... εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐν Γερμανίᾳ οἱ οἶνοι καὶ σπάνιοι εἶναι καὶ οὐχὶ εὔθυμοι· ἐν Γερμανίᾳ ἄρχει ὁ ξύθος ὡς ἀπόλυτος μονάρχης. — κ. Μ. Ρ... εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν πρέπει νὰ ἔχετε παράπονα ὅτι δὲν ἐλάβετε ἀκόμη τὸ περιπάλωμα τοῦ Α'. Τόμου τοῦ "Ἑσπέρου". Ἤρεῖς ἐφροντίσαμεν ἐγκαίρως ν' ἀποστείλωμεν τὸ ἀναγκαῖον ποσὸν τῶν περιπαλωμάτων διὰ τοὺς ἐν Λίγκτιφ ἡμετέρους συνδρομητάς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὑπέστησαν τὴν τύχην πολλῶν ἄλλων ἐν τῇ πόλει ὑμῶν πραγμάτων, ἐγένοντο δηλ. παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἤδη δὲ παρηγγέλθησαν νέα περιπαλώματα, τὰ ὁποῖα θέλουσιν ἀποσταλῆ τὸ συντομώτερον, διότι καὶ ἀλλαχόθεν ὑπάρχουσιν αἰτήσεις.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ περὶ τοῦ Προϋπόρμου τοῦ Καταβάλλα (ἐν τεύχει 37) παρεισέφρυσαν δύο λάθη, τὰ ὁποῖα διορθοῦμεν ἐνταῦθα· Φαρία (ἵππους, ἄλογα, προφανῶς· φαρίον = ἵππος) καὶ Παρασπαρτάδες (σπορεῖς, σπορευταί).

Σημ. τ. Διευθύνσεως.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Διὰ τοῦ προσεχοῦς τεύχους θέλομεν ποιήσει ἔναρξιν τοῦ πρωτοτύπου διηγήματος ἐκ τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας, τοῦ φέροντος τίτλον

ΜΙΧΑΗΛ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

καὶ πραγματευομένου τὴν ἅλωσιν τῆς ὑπὸ τῶν Λατίνων αὐτοκρατόρων κατεχομένης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ ἀνδρείου Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Πρόβλημα κδ'.

Α	Α	Α	Α	Α	Β
Ε	Η	Ι	Κ	Λ	Λ
Μ	Μ	Ν	Ν	Ξ	Ο
Ο	Ο	Ο	Π	Ρ	Ρ
Ρ	Σ	Σ	Σ	Σ	Σ
Σ	Σ	Σ	Σ	Υ	Υ

Διὰ τῶν ἄνω 36 στοιχείων σχηματίζονται τὰ ὀνόματα 6 πόλεων τῆς Ἀσίας. Τίνα ταῦτα;

Αἴνιγμα κε'.

Ἐκ τῶν δύο μου τμημάτων ἐν τὸ ἄλλο συμπληροῖ,
Καὶ τὸ δεύτερον τὸ πρῶτον σώζει καὶ διατηρεῖ·
Τὸ δὲ ὅλον, τοῦ δευτέρου ἐκτελοῦν τὴν ἐξουσίαν,
Ἀσφαλίζει τὴν τοῦ πρώτου ἐντελῆ εὐημερίαν.

Προβλήματος κα'.

Ε
Υ
Τ Ι Τ Α Ν
Ε
Ρ
Π
Η

Προβλήματος κδ'.

Π	Ο	Δ	Υ	.

Τελεία.

Προβλήματος κγ'.

πολύς — Ο λίγος
εὐρὺς — Μ τενός
χαμηλὸς — Ι ψηλός
λευκὸς — Κ ἔλας
παχὺς — Ι ππαὺς
ἀπαίδευτος — Κ σφός
φίλος — Ξ χθρός
καθήμενος — Ι στάμενος
ἀνάπτω — Κ δύνω.
πόλεμος — Ξ ιρήνη
ἀρχὴ — Ι έλος
πηγαίνω — Ξ ρχομαι
καθαρὸς — Ξ υπαρὸς
ἄσχημος — Ο ραῖος
πλησίον — Κ ακράν
νίκη — Ξ τκα
πτωχὸς — Ξ λούσιος
ἐμπρός — Ο πίσω
παχὺς — Ι σχνός
ἄγριος — Ξ μερος
φῶς — Κ κότος
ταραχὴ — Ξ συχία
ἀπαλὸς — Κ κληρός.

Ἔλυσαν τὸ ιζ'. ὁ Κύριος Ε. Ῥαΐσης ἐν Ζίφτε τῆς Αἰγύπτου, τὰ δὲ ιθ'. καί. καὶ κγ'. ὁ Κύριος Θεοδόσιος Τάσης ἐν Πικέτῳ, τὸ κά'. ὁ Κύριος Ν. Κ. ἐνταῦθα. Τὸ ιθ'. ἡ δεσποινὶς Υ. Μ. Μ. ἐν Σμύρνῃ, τὸ κ'. ἡ Κυρία Μαρία Α. Κυριαζῆ ἐν Ἀδριανουπόλει, καὶ τὸ κθ'. καὶ κγ'. ὁ κ. Ἰ. Βλ. ἐν Γαλαζίῳ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὁποῖα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΝ BIENNIΩ. ΕΝ BIENNH.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ!
ΙΔΕΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΡΗΣΑΤΕ!

Οἱ πράκτορες τῆς πτωχεύσεως τοῦ μεγάλου "Ἀγγλο-Βρεταννικοῦ ἐργοστασίου" πωλοῦσιν ὅλας τὰς πραγματείας των μὲ μεγάλην ἔκπτωσιν. Ἐμβάζων τις τὸ ποσὸν 20 φράγκων (ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ὅπου τοῦτο γίνεται) λαμβάνει παλυτελῆ συσκευὴν τραπέζης ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀγγλο-βρεταννικοῦ μετάλλου, κοστίζουσαν ἄλλοτε 80 φράγκα. Πᾶς παραγγελιοδότης λαμβάνει καὶ ἔγγραφον ἐγγύησιν περὶ διατηρήσεως τῆς λευκότητος τῶν σκευῶν ἐπὶ δέκα ἔτη.

8 μαχαίρια τραπέζης μὲ ὡραίας λεπίδας,
6 περόνια μονοκόμματα,
6 κοχλιάρια τῆς σούπας ἐκ τοῦ ἀγγλο-βρετ. μετάλλου,
6 κοχλιάρια τοῦ καφὲ ἐπίσης,
1 μέγα κοχλιάριον τῆς σούπας
1 ἔκρῶ κοχλιάριον διὰ τὸ γάλα,
6 ἀκουμβιστήρια τῶν μαχαιρῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου,
6 ἀγγλικὰ φιλτζάνια,
1 πιπεροθήκην ἢ ζαχαροθήκην,
6 κομψῶς εἰργασμένα φιλτζάνια,
6 ὠοθήκας,
6 κομψὰ κοχλιάρια διὰ τὰ ὠά,
3 ζαχαροθήκας μικράς,
1 τρουπητὸν τοῦ τείου,
2 πολυτελῆ κανδηλέρια διὰ τὴν αἴθουσαν,
1 δίσκος 30 ἑκατ. μεγέθους.

64 τεμάχια ἐν ὅλῳ.

Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ παροῦσα γνωστοποίησίς μου δὲν ἔσται ἐπὶ ἀγυρτείας ὑποχρεοῦμαι δημοσίᾳ, ἐὰν ἡ συσκευὴ αὕτη δὲν ἀρέσῃ τῷ ἀγοραστῇ, νὰ παραλάβω αὐτὴν πάλιν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ πράγματα χρήσιμα καὶ καλὰ ἀντὶ τῶν χρημάτων του, ἃς ἀποταθῇ, ὅσῳ ὑπάρχουσιν ἀκόμη τοιαῦται συσκευαί, μετὰ πάσης πεποιθήσεως καὶ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν

J. H. Rabinowicz εἰς Βιέννην,
Κεντρικὴν ἀποθήκην τοῦ Ἀγγλο-βρεταννικοῦ ἐργοστασίου

Wien II. Schiffamtsgasse 20 a.

Παρ' ἐμοὶ εὑρίσκεται, ἀντὶ 30 centimes τὸ κουτίον, καὶ κόνις ἀξιόλογος πρὸς καθαρισμὸν τῶν σκευῶν τούτων.
Ὑποκαταστήματα ἐν Λονδίνῳ καὶ Παρισίοις. [29

"ΟΜΙΛΕΙΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ;"
ΟΔΗΓΟΣ
ΤΗΣ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
περιέχων
σύντομον γραμματικήν, διαλόγους
καὶ
ἀναγνώσματα,
ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΔΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΣ
καὶ
ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ.
Συγγραφεὺς **Κάρολος Βῇδ**, ἐκδότης **C. A. Koch** ἐν Λειψίᾳ.
1882. — Τιμὴ μάρκαι 2½.
C. A. Koch's Verlag in Leipzig.

Φ. ΤΕΡΚΣ
ΠΡΩΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΣΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.
Μετάφρασις **Θεοδώρου Χ. Φλωρᾶ Σωτηρεώς.**
Μετὰ ὀκτὼ διχρώμων πινάκων.
Ἐν Λειψίᾳ 1882.
Τιμὴ μάρκαι 2.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς βιβλίον τὸ "Ἄσμα τοῦ Χιαβάθα" τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Longfellow ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει. Τὸ βιβλίον τοῦτο (ἐκ 15½ τυπογραφικῶν φύλλων) κεκοσμημένον διὰ τῆς εἰκόνος τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων εἰκόνων καὶ κομψῶς δεδεμένον μὲ τὰ φύλλα ἐπίχρυσα, πωλεῖται ἀντὶ φράγκων 6.50. — Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ παρακαλοῦνται ν' ἀποταθῶσιν εἴτε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἑσπέρου (Leipzig. Elster-Strasse 19) εἴτε πρὸς τὰ κατὰ τόπους βιβλιοπωλεῖα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ζητοῦνται οἱ ἀριθμοὶ τοῦ "ΕΣΠΕΡΟΥ" 5. 6. 17 καὶ 18, προσφέρονται δὲ δι' ἕκαστον αὐτῶν καλῶς διατηρούμενον ἀντίτυπον φράγκα 2. Οἱ ἔχοντες τοὺς ἀριθμοὺς τούτους διαθεσίμους καὶ θέλοντες νὰ τοὺς πωλήσωσι παρακαλοῦνται νὰ τοὺς πέμψωσιν (ἐλευθέρους ταχυδρομικοῦ τέλους) εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἑσπέρου (Leipzig. Elster-Strasse 19) ἢ νὰ παραδώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐπιστασίας, αἵτινες συνεννοοῦνται κατ' εὐθεῖαν μὲ τὴν Διεύθυνσιν.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἑκάστου μηνός.

Τιμὴ ἐτησία προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ροῦβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεων δι' ἕκαστον στίχον φοίνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Δημ. Καρκαπῆρος. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Ι. Ναχαιμούλης. ΖΑΚΥΝΘΟΣ· κ. Ν. Παππαδόπουλος. ΒΩΛΟΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΑΙΓΥΠΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπωλεῖον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδῆς, βιβλιοπώλης. ΣΜΥΡΝΗ· κκ. Δεκάπρης καὶ Σ°, καὶ κ. Φρ. Σκρίκας. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γράσσος, βιβλιοπώλης. ΚΑΒΑΛΑ· κκ. Λ. Γ. Κούζης καὶ Σ°. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. Ξενοφῶν Γκαρτζιώτης. ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ· Αἴδεσ. Ἀνανίας Ἀλεξανδρίδης. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματιάδης, ἔφορος τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. ΒΗΡΥΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου. ΑΜΙΣΟΣ· Κ. Λασκαρίς, ἰατρός.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ καὶ ΛΕΜΗΣΟΣ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. ΛΑΡΝΑΞ· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκώφ. ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Α. Ι. Σαρρηγιάννης. ΙΒΡΑΙΛΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκώφ. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ· κ. Διον. Ι. Μηλιαρέσης. ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Νικόλαος Καραβίας. ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κουκέλης. ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΝ· κ. Εὐθυμ. Πεταλᾶς. ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ· κ. Ι. Α. Σακελλαρίδης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. ΜΟΣΧΑ· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. ΟΔΗΣΣΟΣ· κ. Σπυρ. Τυπάλδος Φορέστης. ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Στέφ. Λεβέρδος. ΡΕΙΣΚ· κ. Π. Α. Ἀξιώτης. ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ· κ. Θεόδωρος Λυκιαρδόπουλος. ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τζιτζέλης. ΙΣΜΑΗΛΙΟΝ· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρβούνης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Δ. Περβάνογλους, ΛΙΒΕΡΠΟΥΛ· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΤΣΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Γεώργιος Γεωργούλης. ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΥΟΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσέτι δὲν ἐσυστήθησαν ὁριστικῶς ἐπιστασίαι, οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἐτησίας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (Elster-Strasse No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑι, εἴτε εἰς τὰ οἰκεῖα ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπέρου συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. Elster-Strasse No. 19. Leipzig.

Συντάκτης· Δρ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑι. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.